

LR Prezidentui *Gitanui Nausėdai*, LR Užsienio reikalų ministrui *Kęstučiui Budriui*, LR Švietimo, mokslo ir sporto ministrei *Ramintai Popovienei*, Krašto apsaugos ministrei *Dovilei Šakaliene*, LR Seimo komitetams: Užsienio reikalų, Žmogaus teisių, Švietimo ir mokslo, Kultūros, o taip pat Laisvės kovų ir valstybės istorinės atminties bei Jaunimo ir Sporto reikalų komisijoms, Sporto organizacijoms, Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos centro (toliau LGGRTC-o, arba Centro) naujai sudarytai Tarybai bei to kolektyvo istorikams, Viešųjų objektų atitikčių .. ilgo pavadinimo Komisijai bei į ją deleguojančioms organizacijoms, Mokslų akademijos prezidentui akademikui *Jurui Baniui*, Akademinės etikos kontrolierei Redai Cimmerman, ... Gaono .., IX-to forto, Dingusio šetlo ir kitiems muziejams, visų Lietuvos universitetų Istorijos katedroms, habilituotam istorijos mokslų daktarui ... Eidintui, knygos „*Holokaustas Lietuvoje 1941-1944*“ pristatymo organizatoriams, Lietuvos Žydų bendruomenei, Lietuvos žmogaus teisių koordinacinio centro (toliau LŽTKC) pirmininkui Vytautui Budnikui ir kitoms organizacijoms, susijusioms su skaudžios Holokausto kokybiško tyrimo problemomis

kraštotyrininko Vytenio Aleksandraičio,
dabar per 3,5 metų archyvuose
ištyrusio Juozo Krikštonio biografiją,
ir todėl; kaip buvusio Jonavoje Sąjūdžio tarybos nario,
per Sausio ir Rugsėjo pučo įvykius,
kvietusio jonavičius ginti Seimą,
dabar kviečiančio ginti apšmeižtą Juozą Krikštonį

INFORMACIJOS TĖSINYS

rašytos Jums [1.28 15:12](#),

dėl Juozo Krikštonio biografijos aspektų per karo Ukrainoje pradžios
prizmę

Jei nebūtų Ukrainoje, Juozo Krikštonio biografijos klaidos būtų ištaisytos žadėtame Ukmergės mokslinių konferencijų cikle, kuris nutrūko dėl prasidėjusio karo. Tai, ar negalima tas konferencijas toliau tęsti ir laikinai nutraukti teismo „ginčus“, dėl archyvuose aptiktų naujų dokumentų?

Yra ir džiugi naujiena, - Jums rašyti mano nuogastavimai nepasitvirtino dėl anglų kalbos knygos apie Holokaustą, kurios sutiktuvės vyko š. m. sausio 30 d. Žydų kultūros muziejuje. Toje knygoje nebeliko nekokybiškai paruošto skyriaus, kuris buvo tokios pačios knygos 2011 m. lietuviškame variante. Todėl reikia sveikinti tos knygos sudarytoją dr. *Arūną Bubnį*, kad Lietuvos Holokausto tyrinėjimo metodika nebus kompromituojama. Tuo pačiu, toje knygoje nėra ir Juozo Krikštonio, kaip „blogiečio“. Ta proga verta ir toliau taisyti tyrinėjimų metodiką, pripažįstant, kad, gal, asmenybių kaltėms tirti turėtų būti ne istorijos mokslo, o kriminalistikos srities prerogatyva?

O dėl paastrėjusios tarptautinės padėties, iškilo būtinybė peržiūrėti Juozo Krikštonio ir kaip žymaus sportininko-lengvaatlečio bei vieno pirmųjų kariuomenėje fizinio lavinimo instruktorių svarbą. Kariuomenės Fizinio ugdymo istorijos patyrinėjimas nebus naudingas dabartinei lavinimo metodikai? .. Juolab, J. Krikštonio bendramokslis ir varžovas *Stasys Šačkus* buvo Sporto Rūmų (Sporto universiteto) kūrėju, kai kūrėsi ir karinė kūno kultūra.

Ta proga [1 pav](#) koliaže po J. Krikštonio portreto idėjau tik ką vykusio Miuncheno saugumo konferencijos epizodą - kurioje žymus boksininkas - kūno kultūros mokslų daktaras ir Kijevo meras *Vitalijus Kličko* su LR URM ministru *Kęstučiu Budriu*.

Žemiau pateikiu J. Krikštonio biografijos „tyrimo“ istoriją ir paskutinės Pažymos iš didžiosios raidės ir „pažymos“ kabutėse analizę.

Vasario 24-tąją, PRISIMENANT Ukrainos UŽPUOLIMĄ,

[1 pav.:](#) [koliažas](#) (kvarta) skirtas paskutiniams pasaulyje įvykiams; po Miunchene įvykusios saugumo konferencijos ir įvykiui, kai, 2021 Baltijos keliui, nusidriekus link Baltarusijos, dviračiu atvažiavau į Vilnijos kraštą dar ir topografinėi ekspedicijai, ir, tuo pačiu, man su tuo dviračiu užvažiavus į Ypatingąjį (LYA) archyvą. O jame, kaip tik, aptikau šokiruojantį NKVD generolo *Piotro Kapralovo* raštelį, skirtą kitam generolui Tkačenkai, kuriame aprašomos Vyties apygardos Partizanų vado *Juozo Krištonio-Krikštonio* sunaikinimo aplinkybės bei šokiruojančiai, kažkodėl prasitaria apie okupantų auką Juozą, kad jis buvo dar ir nacių kalinamas Kauno kalėjime. Šokiravo tai, kad okupantui neturi rūpėti jo sunaikintos

aukos smulkmenos, juolab, apie visą sunaikinimo operaciją rašant net po 3-jų mėnesių ir 21-os dienos, kai jau nebeliko hitlerinės Vokietijos. Tai jau net kvailam privalo būti aišku, joks tas NKVD generolo P. Kapralovo raštelis buvo jokia „operatyvinė informacija“, dar, net neatskleidus, kada GESTAP-as suėmė J. Krikštaponą. Taip niekas nerašo pranešimų per valstybinę liniją. Iš to raštelio akivaizdu, jog J. Krikštapono suėmimo-kalinimo laikas yra okupantams kaip ir valstybinė paslaptis. Dar įdomiau, jog to raštelio dėmesys nukreiptas į J. Krikštapono išlaisvinimą, jį laikius po sargybą Kauno kalėjime. Todėl to raštelio tikslas kaip ir aiškus - apkaltinti J. Krikštapono kažkokį išlaisvintoją, kuris tik vėliau paaiškėjo iš jo jaunesnės sesers Veronikos-Juodienės prisiminimų, kad brolių išlaisvino jo draugai ir Krikštaponų-Smetonų giminaičiai tapęs generolas *Stasys Raštikis*.

Todėl nedelsiant 2021-08-28 pirmą kartą Lietuvoje [tą svarbų NKVD dokumentą paskelbiau](#) soc. tinkle "Facebook", o kitą dieną paskelbiau ir 1981 m. [KGB dokumentą](#), įrodantį, jog „J. Krikštaponis Baltarusijoje“ būti negalėjo, nes jojo 2-ajai kuopai nuo 1941 m. spalio mėnesio Baltarusijoje pradėjo vadovauti vyr. lt. *Nikodemus Reikalas*, sūnus Simono, KGB-istų aptiktas JAV gyvenančiu, o 1985 m. „nusišovęs“, nors ginklininku į A. Impulevičiaus 2/12 policijos batalioną buvo priimtas rugsėjo 28 d. (tada pirmadienis buvo), kaip tik. „kuopos vado teisėmis“. Tuo labiau, kad tai buvo jau 3 dienos, kai rugsėjo 25 d. 8-iom dienom atostogų buvo paleistas J. Krikštaponis su savo pavadootoju (I-mo būrio vadu) lt. *Vladu Tamošiūnu*, sūnumi Igno, kuris išleistas atostogų buvo 5-iom dienom. Tai, akivaizdu, jog tada juos abu jo pavaduoti galėjo tas pats *N. Reikalas*.

Todėl tie viešai paskelbti abu dokumentai sukrėtė Lietuvos „istorikų?“ vadų pasaulį, nes po jais pradėjo diskutuoti LGGRTC-o istorikai *Mindaugas Miknevičius*, ir ypač, 2014-12-19 nevykusios „pažymos“ - LR Gen. prokuratūros atmetos autorius *Alfredas Rukšėnas*, kuriems abiem esu dėkingas už svarbias žinias, padėjusias rinktis teisingą istorinės Tiesos paieškų kelią. Tada Istorijos institutas pradėjo rengtis J. Krikštapono biografijos klausimu Ukmergės savivaldybės paskelbtam mokslinių konferencijų ciklui, kuriam istorikas *Mindaugas Pocius* parengė, mano supratimu nuostabiausią Pažymą, išteisinančią J. Krikštaponą. Su ta Pažymą aš pradėjau vėliau „diskusijose“ triuškinti A. Rukšėną, kuriam išseko argumentai, ir dabar pedagoginei analizei galima „pasigrožėti“, kaip A. Rukšėnas metėsi į demagogiją, negalėdamas paneigti toje Pažymoje naujai atrastais faktais. Todėl to Ukmergės mokslinių konferencijų ciklo pirmojoje 2021-12-02 [konferencijoje A. Rukšėnas jau drebančiu balsu, konferencijos vaizdo įrašė](#) fiksuoju, pradėjo mane minėti ir net fantazuoti. Apie jas supratau, kai po konferencijos apsilankiau LCVA archyve, pamatęs R-1444 fondo dokumentus kitaip, nei A. Rukšėnas ir ypatingai M. Pocius klieči savo Pažymoje, nors pastarasis, iš esmės, J. Krikštaponą apgynė nuo A. Rukšėno šmeižtų. Tačiau, nei A. Rukšėnas ir nei LGGRTC-o gen. direktorius dr. *Arūnas Bubnys* neperskaitė iki galo M. Pocius pažymos. Todėl ją LGGRTC-as nuplagijavo, nes joje yra nuplagijuoti ir A. Rukšėno kliejesiai su kuriais dr. A. Bubnys jau atsisveikino į anglų kalbą išverstoje knygoje apie Holokaustą. Todėl J. Krikštaponą išteisinantis plagiatas pridėtas prie sprendimo PA-2 naikinti pastarajam Atminimą, ar ne už tai, kad J. Krikštaponis, grįžęs iš kalėjimo, slapstėsi nuo vokiečių? Apie tai čia žemiau analizė su dokumentų faktais:

Neabejingiems Juozo Krikštapono suklastotai biografijai, **holistinis pamąstymas po Vasario 16-tosios per pasaulinę aktualiją**

Po Vasario 16-tosios greitai bus ir Kovo 11-toji. Tačiau turime problemą dėl Pirmojo Lietuvos Prezidento Antano Smetonos sūnėno – kovotojo prieš nacizmą ir komunizmą, dėl kurio reikėtų pasveikinti Lietuvos gyventojų genocido ir resistencijos centro (toliau LGGRTC-o, arba Centro) kolektyvą, kuris sausio 30 d. surengė sutiktuves prieš 5-is metus atspausdintos anglų kalba „*Holokaustas Lietuvoje 1941-1944*“ (THE HOLOCAUST IN LITHUANIA: ...), kurioje, skirtingai nei 2011 m. lietuviškame leidybos variante, jau nepaminėjo Juozo Krikštapono – jis pasauliui jau dabar nebešmeižiamas!

Tai yra labai svarbu, kai tik ką per Miunchene pasibaigusio pasitarimo prizmę, kurioje Vokietijos [kancleris Olafas Šolcas](#) pranešė, kad koncentracijos stovyklą aplankė JAV prezidentas *Donaldas Trumpas*, kuris pasakė, kad DAUGIAU TAI NEGALI PASIKARTOTI. Dar svarbiau, jog sutiktasis audringais plojimais,

Ukrainos prezidentas [Vlodeimiras Zelenskis pasakė](#), kad „*Putinas nori gegužės 9 d. prie Kremliaus D. Trumpą matyti ne kaip JAV valstybės vadovą, o kaip jo asmeninę dekoraciją. O tai mums nepriimtina. ...*“

Keista, kad Rusija, kaip sovietinės Blogio imperijos perėmėja, dar amerikiečiams nepadėkojo už LENDLIZ-ą, be kurio, kažgi, ar net iki Baltijos šalių būtų atėjusi? O, kai gavo ženklia karinę paramą, tai galima buvo nesiskaityti su savo karių gyvybėmis, kaip ir sąmoningai naikinant juos, kad iki Berlyno kuo mažiau jų liktų. Ar tai nebuvo tikslas, kad, grįžusieji iš fronto, neprisijungtų prie Partizaninio prieš sovietus Pasipriešinimo nuo Juodosios, iki Baltosios jūrų?

Šiai hipotezei turiu pagrindą, kai buvau 1970 m. liudininku liudininko pasakojimo mūsų prie Šventosios upės Upninkų-Veprių ruože, kai, Į VERDANČIĄ NUO KULKŲ UPE, BUVO VAROMI KARIAI, UŽKARDOS BŪRIO ŽUDIKŲ KAD ŽŪTŲ TIK TAM, KAD VOKIEČIŲ KULKOSVAIDŽIUOSE PASIBAIGTŲ ŠOVINIAI. Apie tai [Veprių miestelio monografijoje rašė](#)man gerai pažįstamas Veprių kraštytyros muziejaus įkūrėjas jau a. a. *Jonas Žentelis*.

Todėl Juozas Krikštaponis, vyrų gelbėjimui nuo prievartinės demobilizacijos, pagal jo sesers Veronikos prisiminimus, į mišką priiminėjo tik tuos, kam grėsė patekti į frontą ar sovietų būti suimtiems. Ji ir pavyzdį pateikė apie jos brolio ir [Žalio Velnio ryšininką Praną, kuris pateko sovietams ir iš fronto nebegrižo](#). Tas pats dedasi ir Ukrainoje ir ar kada nors bus teisiamas užkardų mongoliškasis-rusiškasis nusikalstamas karo vedimo būdas?

Taigi, 2021 m. Baltijos kelio dienos iki Baltarusijos sienos pažymėti, į Vilnijos kraštą buvau dviračiu atvažiavęs – joje dariau topografinę ekspediciją. Ir kai važiauvau dviračiu į Ypatingąjį (LYA) archyvą, tada prie Seimo sutikau savo buvusį slidinėjimo maratonų ir orientavimosi trasų varžovą *Algirdą Sysą*. Jį paminiu tik tam, kad tada **Ypatingajame archyve aptikau ir nufotografavau NKVD generolo *Piotro Kapralovo* raštelį, kuriame jis ataskaitoje apie J. Krikštaponio sunaikinimą, paminėjo ir tai, jog jojo auka buvo nacių suimta ir kalinama Kauno kalėjime bei jų „išlaisvinta iš po sargybos“.**

Tą mistinį užrašymą akcentuoju todėl, kad kraštytyrininkų *Audronės Astrauskaitės* ir *Romo Kauniečio* buvo užfiksuotas Juozo jaunesnės sesers *Veronikos Krikštaponytės-Juodienės* prisiminimas, kad jos BROLIS, GRĮŽĘS IŠ KALĖJIMO, SLAPSTĖSI NUO VOKIEČIŲ VISĄ JŲ OKUPACIJOS LAIKOTARPĮ. Ji buvo įsitikinusi, jog jos brolių iš kalėjimo [ištraukė įtakingi draugai ir jų giminaitis-generolas Stasys Raštikis](#). Apie tai publikacijoje ir čia svarstomoje Pažymoje istorikas *Mindaugas Pocius* paminėjo, bet kažkodėl tai visai neapmąstė.

Taigi, NKVD generolo P. Kapralovo raštelyje mistiniai keistas užrašas byloja, kad DRAUGAI IR MINĖTAS GENEROLAS S. RAŠTIKIS J. KRIKŠTAPONĮ IŠTRAUKĖ IŠ KALĖJIMO; TIKRAI NE PRO LANGĄ, O PATYS VOKIEČIAI JĮ IŠLEIDO. Todėl J. Krikštaponio slapstymosi nuo vokiečių priežasties mįslė tapo aiški iš tų „*после трёхмесячного содержания под стражей в Каунасской тюрьме - освобождён*“.

Taigi, paskutinis žodis IŠLAISVINTAS ir yra raktas mįslei įminti dar ir todėl, kad neatsitiktinai, o NKVD generolo P. Kapralovo tas J. Krikštaponio suėmimo-

kalinimo bei paleidimo data nepaminėta sąmoningai, nes TAS P. KAPRALOVO RAŠTELIS BUVO SKIRTAS APKALTINTI TĄ, KURIO DĖKA BUVO IŠLAISVINTAS „gaujos banditų vadas“.

Protaujantys privalo sutikti, jog NKVD generolui neturėjo būti jokio tikslo dėl savo sunaikintos aukos aiškintis, ką jis veikė vokiečių laikais. Tuo labiau, kad tas pats NKVD raštelis (rus.: „*zanucka*“) šokiruoja, jog jis parašytas po 3-ju mėnesių ir 21-os dienos, kai neliko hitlerinės Vokietijos. Apie tai 2021—12-02 Ukmergės mokslinėje konferencijos viename pranešime (žemiau [7 pav](#) matomame) buvo užsiminta, jog NKVD-istams BUVO DAUG LAIKO IŠSIAIŠKINTI DĖL J. KRIKŠTAPONIO BIOGRAFIJOS – IR JEIGU JIE NEMINI APIE J. KRIKŠTAPONIO TARNYBĄ A. IMPULEVIČIAUS BATALIONE, TAI JIE ŽINOJO, JOG JIS TEN BUVO LABAI TRUMPAI, ir todėl nepaminėjo kaip nereikšmingą dalyką.

Dar svarbiau, jog tas NKVD dokumentas, detaliai aprašantis mūsų Partizanų sunaikinimo situaciją – NĖRA OPERATYVINĖ INFORMACIJA, nes tas pats okupantų pareigūnas Piotras Kapralovas, sūnus „Michailovičius“, J. Krikštaponio sunaikinimo metu buvo valstybinio saugumo pulkininku ir jo smulki ataskaita [apie J. Krikštaponio būrio sunaikinimą Lavrentijui Berijai ant stalo](#) jau buvo padėta kitą dieną, po J. Krikštaponio ir jo kovos draugų žūties – t. y. Sausio 13-tąją (1945 metų) ir tuojau pat buvo peradresuota garsiausiam sovietiniam žudikui (žymiausių politinių veikėjų nužudymų organizatoriui) Merkulovui. (Pats [P. Kapralovas nuo vasario](#) mėnesio tampa valstybinio saugumo komisaru, o to raštelio rašymo išvakarėse nuo liepos mėnesio tampa NKVD generolu-majoru.)

Tuo labiau, kad [tokią pačią išsamią ataskaitą apie J. Krikštaponio būrio sunaikinimą](#) P. Kapralovas rašo ir NKVD „Vyriausiajai kovai su banditizmu“ valdybos visos Sovietų Sąjungos vakarinės dalies „kovos su banditizmu“ [viršininkui Aleksandrui Leontjevui](#), sūnui „Michailovičiui“.

Pažymėtina, jog P. Kapralovo minėtas viršininkas A. Leontjevas, kaip valstybinio saugumo 3-čio rango komisaras turėjo tik pradinį išsilavinimą, o pats P. Kapralovas mokėsi garsiajame Maskvos Rytų kalbų universitete. Taip, kad jis turėjo būti baigęs vidurinį mokslą ir turėjo būti šiek tiek raštingesnis už savo viršininką A. Leontjevą. Taip, kad P. Kapralovas neturėjo būti mažaraščiu, kad „ne tyčia“ praleistų J. Krikštaponio suėmimo-kalinimo datą. Juk, nelogiška rašte-ataskaitoje minėti įvykį, ir neparašyti to įvykio datos. Todėl GALIMA DARYTI IŠVADĄ, JOG, SĄMONINGAI J. KRIKŠTAPONIO SUĖMIMO-KALINIMO DATA BUVO PRALEISTA, NES VOKIEČIŲ OKUPACIJOS PRADŽIOS DATA NETIKO APKALTINIMUI UŽ PASTAROJO IŠLAISVINIMĄ IŠ KALĖJIMO DATĄ REIKĖJO NUSLĖPTI.

Taip, kad **galima manyti, jog tas NKVD generolo-majoro P. Kapralovo raštelis galėjo būti skirtu kaip pagrindu Vakarų Vokietijoje [Regensburgo](#) ar Scheinfeldo [pabėgėlių stovykloms](#), kad generolui S. Raštikiui pargabenti į Maskvą**, kaip tai buvo padaryta su generolais Vlasovu ir Kubiliūnu. Tačiau, kaip tik tos datos paminėjimo stygius; pagal Vakarų civilizuotą teisę, galėjo būti kliūtimi šio generolo

išdavimui? Tai ar ne todėl 1946 m. iš tremties į Lietuvą sugražinamos generolo S. Raštikio dukrytės su senele Laimutė ir Meilutė?

Pastarąją Sąjūdžio laike pažinojau, o pirmosios dukrą Romą (S. Raštikio anūkę) labai gerai pažinojau kaip Jonavos Turistų klubo instruktorę ir turistinių baidarių sporto varžovę, beimano auklėtinio - orientavimosi sporto kandidato į sporto meistrus *Sergejaus Charitonovo* žmoną, kuris.

[2 pav.:](#) jau nei Meilutės ir nei Laimutės (kairėje) NĖRA, o pastarosios anūakai-pametinukai tikros kopijos buvusio mano auklėtinio. Ką rašau apie juos, galima [pasididinti ir perskaityti](#)

Nepriklausomybės pradžioje DINGO BE ŽINIOS Rusijoje – Lietuvos žiniasklaidoje buvo paskelbtas kaip ŽUVĘS Rusijoje.,

Mat, artimiesiems reikėjo dalintis jo nekilnojamu turtu – gerai pažinojau jo motiną, kuri iki savo mirties rašė Rusijos gubernatoriams laiškus – norėjo sužinoti apie savo sūnaus žuvimo vietą

[3 pav.:](#) nepavykus su vaikai pabėgti, kalėjime NKVD-istų buvo kankinama, o jos dukrytės du jos tėvelių-akmenskaldžiu ir mama buvo ištremti į Sibirą tik krūtimi maitinama Aldutė, motinos pieno negavusi, turėjo tapti pirmąja sovietinio teroro auka - [4 pav.:](#)

Tačiau prieš porą metų sužinojau, jog **Sergejus Charitonovas GYVAS, NES PASIKEITĖ TAPATYBĘ** ir gyvena kažkur pamaskvėje, palikęs generolo S. Raštikio anūkei Romai du pametinukus vaikus – dukrą ir sūnų, DABAR UŽSIENYJE GYVENANČIUS.

Kadangi man S. Charitonovą teko ruošti aukštam meistriškumui (buvau jo antruoju treneriu, kai buvo KPI studentu), tai su juo dirbau įvairiais psichologiniais aspektais, nes Orientavimosi sportas yra labai sudėtinga sporto šaka iš

5 pav.: po Aldutės iš karto neliko ir senelio Motiejaus - Lietuvos prezidento Antano Smetonos brolio Motiejaus, kuris mažiuką Antan iuką ant rankų nešiojo. Taip, kad mažoji Meikutė su vyresne sesute Laimute liko tik su senele Sibire Komenj na Obi, pietų Sibire, tiksliau Altajuje

6 pav.: čia, kaip matome 1946 m. užrašą ant nuotraukos, jog „papuoštos vežėjo, nupirktais rūbais“, kuriais tais 1946 m. iš Sibiro buvo mergaitės atvežtos, kad iš Vakarų atsivilioti ir jo žmoną, o mergaitės ėmė ir pasislėpė nuo NKVD-istų, pasikeisdamos net tapatybę. Tada senele atgal į Sibirą išvežė ir ji iš jo negrįžo.

Sporto psichologijos aspektų. Todėl esu įsitikinęs, kad Sergejus buvo jautrus ir netikiu, kad jis galėjo „pats pasislėpti“ nuo savo vaikų, kurio sūnaus gimusio dar nebuvo matęs. Tuo labiau, pasislėpti nuo savo motinos, kai ji Rusijoje paieškas atlieka, tikrai, be spec. tarnybų pasislėpti neįmanoma.

Galima manyti, kad S. Charitonovas galėjo tapti Rusijos FSB auka, kurios galėjo būti tikslas atsikeršyti generolo dukrytėms, už tai, kad jos tik ką atvežtos iš Sibiro į Lietuvą, iš karto pasislėpė nuo NKVD ir pasikeitė tapatybę, sugriaudamos savo tėvelių iš Vakarų išviliojimo paspėstą klastą.

(P.S.: ši problema aktuali dar ir todėl, kadistorikas **Valdemaras Klumbys**, iškėlė mintį naikinti paminklą ir generolui S. Raštikiui, ir čia pat LRT, už mokesčių mokėtojus dirbanti - nuolat Lietuvos gyventojus klaidinanti, nuolat šmeižusi J. Krikštonį, o dabar ėmėsi ir su generolu Stasiu Raštikiu, paskleisdama straipsnį „Generolas ir ultimatas: ar Lietuva turi išbraukti iš istorijos Raštikį?“

Tai, ar ne todėl kaltinamas generolas, kad apgavo nacistus ir iš jų kalėjimo išviliojo LRT nekenčiamą J. Krikštaponį, kuris dar išdrįso nuo jų pasislėpti ir nenuvažiuoti į Minską? Tai dabar ir J. Krikštaponio iš nacių nagų ištraukėjui taip pat paminklą reikia naikinti?

Negi ir jis „didesnis nusikaltėlis, nei Salomėja Neris“? Mat jis priešinosi beprasmiui pasipriešinimui, kai į Lietuvą buvo išleistas neribotas kontingentas svetimos – nedraugiškos valstybės, gerai ginkluotos ir su gerų tankų gausa. Dar, kaip ir „kaltinamas“, už buvimą kariuomenės likvidacinės komisijos narystę, lyg jis būtų „savo noru“ joje buvęs, ir už tai būtų „premijuotas“? Straipsnyje rašoma, jog „*Pats S. Raštikis tapo Krašto apsaugos ministerijos įstaigų likvidavimo komisijos nariu ir netrukus išvyko į Vokietiją*“. Ir nutylima, kokiomis sąlygomis pasitraukė į Vokietiją. Nutylima ir apie jo šeimos tragediją - nutylima LRT straipsnyje, kad tik, tik išstremta mažoji Aldutė tapo pirmąja auka Sibire. Tai, **gal, siūloma paminklą šalinti, už tai, kad nenorėjo būti suimtu ir pasitraukė į Vokietiją? Ar ne todėl ir J. Krikštaponiui Atminimas šalinamas „už slapstymąsi nuo vokiečių?“** Tai įrodo žemiau nagrinėjama pažyma. Kaip visą tai suprasti? Ar tai ne tos pačios Rusijos FSB įtaka istorikams? Ar čia ne tas pats, kaip dabar D. Trumpas V. Zelenskį apkaltino, „karą pradėjusį“? **Ar tokie „istorikai?“ šioje įtemptoje tarptautinėje padėtyje negali kelti pavojų nacionaliniam saugumui?**

Jau vien **generolų dukryčių sugebėjimas pasislėpti, gali byloti, kad kažkas joms suteikė pasislėpimo kvalifikuota pagalba?** Klaustukas, nes jų biografijų nestudijavau. Ar negalėjo ta kvalifikuota pagalba generolo dukrytėms pasislėpti net paties generolo iš Vakarų suteikta? Kodėl istorikai užsiima ne istorijos mįslių studijavimais, o politikuoja ir ir paminklų šalinimais užsiiminėja? Ar tai istorijos mokslo prerogatyva?

APIBENDRINIMUI, istorikams turėtų būti aišku, jog pagal Karo vedimo psichologiją NKVD generolui P. Kapralovui, kažkokio sunaikinto „bandito“ biografija neturėjo rūpėti, kad studijuoti GESTAP-o dokumentus.

Todėl **galima drąsiai daryti išvadą, jog dėka vietos komunistų ir NKVD agentų J. Krikštaponis turėjo būti gerai žinomas, kaip A. Smetonos ir generolo S. Raštikio giminei priklausantis.**

Pagal LOGIKĄ ir SVEIKĄ PROTĄ, privalo būti aišku, jog SLĖPTIS NUO VOKIEČIŲ J. KRIKŠTAPONIUI REIKĖJO TIK TODĖL, KAD JIS GALĖJO BŪTI NEOFICIALIAI IŠLEISTŲ IŠ KALĖJIMO TIK TAM, KAD GRĮŽTŲ Į KARINĘ TARNYBĄ. Kitaip vokiečiai be teismo iš kalėjimo nebūtų išleidę.

Tačiau dėl prasto maisto kalėjime, kai jis pats [prašė artimiesiems nenešti jam maisto](#) (iš sesers Veronikos prisiminimų), kad su juo vienoje kameroje esantys komunistai ne įtartų šnipu esant, todėl po kalinimo galėjo būti prastos sveikatos. Tuo labiau, kad pati sesuo Veronika Atsiminimuose atkreipė dėmesį, kad brolis sugrižo labai sublogęs. Dar, nuo savęs, kaip sporto specialistas, galiu papildyti, jog

J. Krikštaponis buvo aukšto ūgio (pagal kaimyno-tautodailininko *Mykolo Dirsės* teiginį, turėjo 1,90 m ūgį.) ir kadangi buvo aukšto meistriškumo sportininku, dėl rezultatų gerai besimaitinusių, tai staigus mitybos sutrikimo stresas galėjo jam labiau paveikti, nei žemaūgiams kaliniams.

VISOS TO ĮVYKIO ISTORINĖS APLINKYBĖS RODO, KAD ĮVYKIS GALĖJO BŪTI TIK VOKIEČIŲ OKUPACIJOS PRADŽIOJE, nes kalėjimuose komunistai, pagal garsiąją [Karlo Jegerio Holokausto kroniką](#), buvo laikomi tik iki 1941 m. pabaigos. Aišku, pagal istoriką Mindaugą Pocių, neva, Krikštaponis suimtas buvo „vėliau, po demobilizacijos“, bet tai be argumentų pasakytam „teiginiui“ prieštarauja aplinkybė ta, kad generolas S. Raštikis dėl civilio asmens ne tik negalėtų kreiptis į GESTAP-ą, bet ir aštrėjant vokiečių nusistatymui prieš lietuvius dėl boikoto prieš mobilizaciją į Vermachtą, o taip pat ir dėl SS legiono sudarymo sužlugdymo, J. Krikštaponio išpuolis Ukmergės restorane būtų dar griežčiau vertinamas ir nebūtų tada jokio preteksto dėl išlaisvinimo iš kalėjimo. O dokumentų apie suėmimą-kalinimą neišlikimas, gali būti paaiškinamas, jog dėl neoficialaus iš kalėjimo išleidimo, patys vokiečiai gal galėjo kalinimo-suėmimo vienus pėdsakus sunaikinti, kad įvykį nuo savo vyresnybės nuslėpti, o NKVD generolo P. Kapralovo matyti dokumentai gal galėjo būti išvežti į Maskvą? Kiti dokumentai, kaip Minsko komendantūros, kurioje turėtų būti finansiniai dokumentai bei, gal, įsakymai pareigybių kaitoms ir egzekucijoms nurodymai gali būti Vokietijos archyvuose (juose Nepriklausomybės aktas atrastas), arba, net pas Sąjungininkus NKVD spėliojamas kreipimasis dėl gen. S. Raštikio gal gali būti? Klaustukas, nes Lietuvoje GESTAP-o archyvo mokslininkai, kiek žinoma, nėra aptikę. Tai, jau **vien todėl negalima J. Krikštaponiui „nuosprendžio“ skelbti, kai nėra ištirtas jo kalinimas nacių laikais.**

Taigi, ATRADUS IR NUFOTOGRAFAVUS TĄ NKVD DOKUMENTĄ, BUVO AIŠKU, KAD GALIMA PRADĖTI TOLIMESNIUS ARCHYVUOSE TYRIMUS IR IEŠKOTI ISTORIKO A. RUKŠĖNO KLAIDŲ PRIEŽASTIS. Tuo labiau, kad J. Krikštaponio biografiją tyrinėjo tik šis istorikas. O, kad pagal bet kokios pedagogikos dėsnius, vienam asmeniui klaidas atlikti yra labai lengva, kai nėra kam patikrinti. Tuo labiau, pagal sporto pedagogiką praktiką, klaidos yra neišvengiamos, - ypač, kai ignoruojami ryškiausi orientyrai. Tai rašau, kaip Orientavimosi sporto specialistas, nes orientavimosi trasose klaidas daro net patys geriausi pasaulyje orientacininkai, kur laimi tie, kurie sugeba mažiau klaidų atlikti. **Ypatingai klaidos privalo būti pas istorikus, ypač, pas A. Rukšėną, kuris ignoravo svarbiausius orientyrus – tai istorinius šaltinius, kuriuos interpretavo net atvirkščiai, nei juose rašoma.** Todėl malonu, kad į anglų kalbos minėtą svarbią knygą nebuvo įdėtas šio brokdario absurdiškiausių paistalų kratinys, apie kurį jau buvau informavęs. Todėl dabar informuoju ir minėtą buvusį varžovą Algirdą Sysą, pranešdamas jam apie mūsų sporto šakos proceso svarbą kituose gyvenimo ir mokslo reiškiniuose.

Todėl tą 2021 m. rugpjūčio 27 d. iš karto išėjęs iš Ypatingojo archyvo, iš karto paskambinau Karo istorikui – Seimo nariui *Valdui Rakučiui*, ir jam [pranešiau apie atradimą](#) ([čia galima į tą nuorodą įeiti ir pamatyti](#)), kaip tada vyko diskusijos su ponu Alfredu, kai dar tyrimai nebuvo alternatyvūs pradėti – tada diskutavome pagal Hipotezę), dėl kurio A. Rukšėnas ir pats jo Centras net neturėjo jokios nei moralinės, o ypač, pedagoginės teisės kreiptis 2014-12-19 5 LR Gen. prokuratūrą ir skusti Didvyrių, kai yra ir kitas skundžiamojam asmens biografijos faktas dar net netyrinėtas net iki šių dienų.

Juolab, nuo Lietuvos teisininkų tada buvo nuslėptas tas svarbus faktas, ir vis tiek teisininkai, net nežinodami tą svarbų faktą, vis tiek atmetė nepagrįstą LGGRTC-o skundą, dėl OBJEKTYVIŲ DUOMENŲ TRŪKUMO. Todėl A. Rukšėno ta LGGRTC-o istorinė-archyvinė „pažyma“ rašytina tik per kabutes, apie kurią čia net neverta dėmesio kreipti.

Tai, kaip tik, iš karto po mano paskelbto to NKVD dokumento paskelbimo viešai, iš karto Lietuvos istorijos institutas [toliai LII(Lii), arba Institutas] nutarė su Ukmergės savivaldybe rengti mokslinių konferencijų ciklą ir jam istorikas **Mindaugas Pocius** parengė Pažymą, kurią vertą rašyti iš didžiosios raidės, nežiūrint to, kad joje yra melų ir apgavysčių didžiausias kratinys, kuriame visi išsigalvoti paistalai perbraukiami 11-tame psl., kuriame atsirado pirmą kartą istorikų pripažintas ir iki toliai A. Rukšėno ignoruotas J. Krikštaponio kalinimas Kauno kalėjime, be sugrįžus iš jo, slapstymasis nuo vokiečių.

Todėl, pagal sveiką protą, jei vokiečiai išleido iš kalėjimo, tai nuo jų slapstytis reikėjo tik dėl to, kad nereikėtų jiems tarnauti. O tada „būti Baltarusijoje“ negalėjo. Negalėjo, nes pagrindinės masinės egzekucijos vyko daugiausiai iki 1941 m. pabaigos, o nuo 1942 m. prasidėjo batalionų reorganizacijos.

Todėl, nagrinėjant M. Pociaus rašytą Pažymą, pagal pedagoginius ir etikos principus, pirmiau reikia pabrėžti teigiamą to dokumento aspektą, kurio Instituto originale yra net 12 psl. apimtis.

Tačiau, ATSIRADUS KOMPIUTERIAMS, DINGO GREITO SKAITYMO ĮGŪDŽIAI, skaitant SSKP („TSKP“) suvažiavimų „gen.sek.“...-ų ilgiausius pranešimus, nes dabar dingo tie „komunizmo statybos“ pranešimai ir jau „nėra jau ką statyti“, nes „jau gyvename prie žadėto komunizmo“, kai jau parduotuvėse nereikia išsiiminti popierinių pinigų – galima atsiskaitinėti bankomato kortele ☺

Todėl niekas nepaskaito šiame dokumente iki 11-to – 12-to psl. – neperskaitė iki šių puslapių ne tik Viešųjų objektų atitikčių ilgiausio pavadinimo Komisijos nariai, kurie liko apgauti iš tos Komisijos pasitraukusiųjų dviejų buvusių narių (jų apgavysčių technologiją greitai pateiksiu savo paskutiniu ilgu rašiniu-studija), bet neperskaitė ir pats LGGRTC-o gen. direktorius dr. *Arūnas Bubnys*. O jei ir „perskaitė“, tai, matyt, neliko dėmesio suvokti, kas tame priešpaskutiniame 11-tame psl. parašyta, nors paskutiniuose puslapiuose visad dedamos mokslinių teiginių išvados.

Tai, siekiant kuo trumpiau rašyti, reikia parašyti ne daugiau, kaip 2-3 psl. apimties raštą. Bet, deja, pabandyk, „kiekvieną M. Pociaus teiginį paneigti 2-3 psl. apimtimi“, kai iš jo Pažymos cituojamų sakinių apimtis sudaro apie 6-8 puslapius. Na, o juos paėmus į smulkesniu šifru, gaunasi apie 4 psl. Todėl, kiek galima trumpinu citatas, nutraukdamas daugtaškiais, kad skaitytojui iš karo matytųsi, kur citata, o kur jos aiškinimas-paneigimas, ir, aišku, būtina dar dokumentų signatūras nepraleidinėti, jei jos svarbios.

Taigi, pabaigus čia tos Pažymos pristatymo 5-ų psl. apimties beletristiką, dabar **NUO ČIA PRADEDU Pažymos DĖSTYMĄ-NAGRINĖJIMĄ:**

Pirmiausiai, sveikintina M. Pociui už rašymą tokį:

„Esama prieštaringos informacijos J. Krikštonio (Krištonio) šeimos narių atsiminimuose. Jo sesuo Veronika Krikštonytė-Juodienė atsiminimuose teigė, kad brolis Juozas „visą nacių okupacijos“ laikotarpį slapstėsi nuo vokiečių ir sovietinių partizanų, bet buvo suimtas už konfliktą su vokiečiais restorane ir kelis mėnesius kalėjo Kauno kalėjime (Aukštaitijos partizanų....., p. 217 – 225). Archyviniai duomenys rodo, kad jis iš tiesų buvo suimtas gestapo ir tris mėnesius kalintas Kauno kalėjime (LSSR vidaus reikalų liaudies komisaro gen. mjr. P. Kapralovo 1945 08 29 pažyma SSRS NKVD-NKGB įgaliotiniui Lietuvoje gen. ltn. I. Tkačenkai apie J. Krištonio nukovimą karinės operacijos metu, LYA, f. K-21, ap. 1, b. 49, l. 199). Sesuo buvo įsitikinusi, kad jį išgelbėjo įtakingų asmenų laidavimas, iš jų ir generolo Stasio Raštikio, su kuriuo buvo susijęs šeimos ryšiais. 1943 m. J. Krikštonis (Krištonis) tapo Lietuvos laisvės armijos (LLA) nariu. 1944 m. įstojo į generolo leitenanto Povilo Plechavičiaus kuriamą Vietinę rinktinę“. Kaip matome, iš čia M. Pocius pateiktų aptariamojo biografinių duomenų; net nėra vietos J. Krikštonio, neva, „vėlesniam nei 1941 m. pabaiga“ kalinimui, nes „kalėjime būdamas“, tikrai, nei LLA nariu taptų ir būtų, o tuo labiau, su Vietine rinktine tai nėra suderinama. Aišku, galėjo „kalėti 1942 m.?“, bet žinoma, kad tų metų pavasarį J. Krikštonis vasario mėnesį buvo Vilniuje savo skyrybų bylos teisme, jau, greičiausiai, grįžęs iš kalėjimo, ir, aišku, savo žmonai, su kuria negyveno jau daugiau nei metus, AKIVAIZDU, jog „girtis apie kalėjimą“ negalėjo – NEGALĖJO ŽMONAI PASIGIRTI IR APIE SLAPSTYMASI NUO VOKIEČIŲ, KAI ŽMONA BENDRAVO SU VOKIEČIAIS. Tas matosi iš jos NKVD tardymo bylos, - tardytojų įrašo. Todėl nieko nuostabaus, jog žmona tardytojams mini savo vyro „tarnybą Minske“, nes besislapstantysis nuo vokiečių teisme kitaip prisistatyti negalėjo. Na, o, neva, „po teismo suimtam 1942 m. viduryje“, - tai visiškas absurdas, nes, JEI BŪTŲ SUIMTU, NEVA, „po demobilizacijos“ – TADA NELIKTŲ TIKSLO SLAPSTYTIS NUO VOKIEČIŲ VISĄ JŲ OKUPACIJOS LAIKOTARPĮ.

Dar svarbiau 4-5 psl. parašyta: *„Tačiau 2-osios kuopos policininkai Baltrus Simonavičius, Stanislovas Gervinas, minėtasis M. Kačiulis, 1948 m. vasarą tardymo metu parodė, kad 1941 m. spalio pabaigoje ir lapkričio mėnesiais 2-ajai kuopai vadovavo ltn. Nikodemas Reikalas. Kodėl M. Kačiulio parodymai prieštaringi, neaišku, reikalingi papildomi tyrimai. Be to, 2-osios kuopos buvęs policininkas Jonas Arlauskas 1961 m. rugsėjo 1 d. tardyme liudijo, kad 2-osios kuopos vadas buvo N. Reikalas (B. Simonavičiaus 1948 m. rugpjūčio 4 d. tardymo protokolas, LYA, f. K-I, ap. 58, b. 11238, t. 1, l. 103- 108; S. Gervino 1948 m. liepos 28 d. tardymo protokolas, LYA, f. K-I, ap. 58, b. 11238, t. 1, l. 199- 206 a. p.; M. Kačiulio 1948 m. liepos 8 d. ir 16 d. tardymo protokolai, LYA, f. K-I, ap. 58, b. 11238, t. 1, l. 278, 283 a. p.; Jono Arlausko 1961 m. rugsėjo 1 d. tardymo protokolas, LYA, f. K-I, ap. 58, b. 47386, t. 3, l. 361).“* AČIŲ M. Pociui reikia sakyti, jog jis atrado svarbiausio A. Rukšėno atrasto „J. Krikštonio kaltintojo“ M. Kačiulio „liudijimo“ prieštaringumus, kurie po 32-jų metų galėjo pasireikšti dėl žmogiškų faktorių, susilpnėjus atminčiai ir esant išskirtinai aukštiems bei liekniems J. Krikštoniui ir N. Reikalui, kuriuos supainioti turėjo būti ne sunku. Tuo labiau, kad čia, kaip matosi, N. Reikalą liudija Baltarusijoje žymiai daugiau liudininkų, kurie yra ir patikimesni.

Gera 10 psl. parašyta: *„Iš žinomų archyvinių dokumentų neaišku, kas vadovavo 2-ajai kuopai kitose žudymo akcijose (reikalingi papildomi tyrimai).“.* Tai labai svarbi detalė, jog ISTORIKAS REIKALAUJA PAPILDOMUS TYRIMUS, O, KAD JŲ NEREIKĖTŲ ATLIKTI, PRIIMAMAS SPRENDIMAS NAIKINTI DIDVYRIUI ATMINIMĄ, SIEKiant PASLĖPTI NEAIŠKUMUS. Be to, iš šio „neaiškumo“ jau akivaizdu, jog M. Pocius nematė nei mažiausios dokumentų daugumos, kur daug liudininkų liudija

kuopos vadu buvusį J. Krikštaponio pavaduotoją Vladą Tamošiūną, kurie liudija net daugiau liudininkų, nei N. Reikalą liudijo. Be to, kai kurie liudininkai negalėjo nurodyti savo kuopos vadų, nes jie dažnai keisdavosi, ir todėl pavardžių nežinojo. Be to, mūsų-kraštotyrininkų yra priskaičiuota net iki 7-ių karininkų, vadovavusių kuopai, kurie buvo kai kurie net iš kitų kuopų. O tai ir yra įrodymas, kad J. Krikštaponio būti ten negalėjo, nes jam kaip tikram vadui nebūnant, ši 2-oji kuopa buvo labiausiai naudojama nusikalstamoms specialiosioms operacijoms.

Akivaizdu, kad M. Pocius neturėjo galimybių pamatyti daug dokumentų, nes ne mačiau Centrinio valstybinio (LCVA) archyvo R-1444 fondo dokumentų panaudos lapo jo įrašo, tuo labiau, kad jis pats prisipažino mokslinio GENOCIDAS IR REZISTENCIJA [2022 Nr. 1\(51\) žurnalo](#) 9-tame psl., dėkodamas A. Rukšėnui už jo konsultacijas ir atrinktas kopijas, lyg, jam „pačiam negalima Lietuvos archyvais naudotis?“. Ir, išvis, kokios gali būti „konsultacijos“? Negi mokslų daktaras yra „studentas, nemokantis tyrimo atlikti“? Įdomu, kiek sunkvežimių kopijų A. Rukšėnas turėjo pateikti A. Pociui? Ar ne paprasčiau archyvų skaityklose mikrofilmų ir skaitmenizuotų dokumentų nuotraukomis pagal eilę sudėtomis naudotis? O, gal, A. Rukšėnas M. Pociui atrinko kopijas tik tas, kurios palankios jo paties susikurtam naratyvui? Tuo labiau, **paaiškėjo, jog A. Pocius aprašomus dokumentus gal, visai nematė? Ką galima kitaip galvoti, jei M. Pocius aprašinėja, dokumentus visai ne taip, nei jie atrodo ir dar priešingas „išvadas“ daro, nei juose rašoma?**

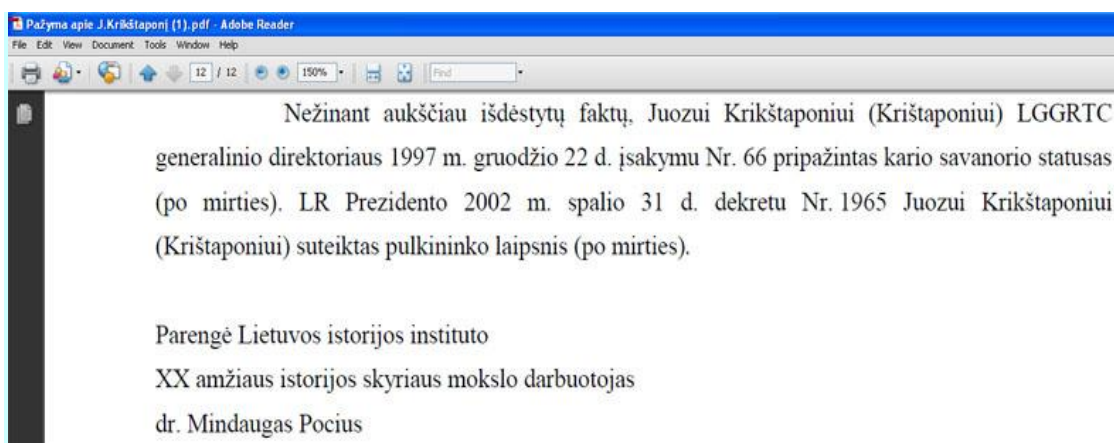
Pavyzdžiui po „naujo tyrimo“, atradus 9-ių liudininkų paminėjimus apie J. Krikštaponio tarnybą tik Kaune, to paties žurnalo 16-tame psl. M. Pocius padarė „išvadą“, neva, „*pasikartojantys parodymai leidžia neabejotinai konstatuoti faktą, kad K. Krikštaponis (Krištaponis) 1941 m. Baltarusijoje vykusių žudynių metu vadovavo 2-ajai kuopai.*“ Šokiruoja, kad A. Rukšėnui ir M. Pociui net ne motai, kad tie „pasikartojantys“ liudininkai J. Krikštaponį liudija tik Kaune buvusį, o Baltarusijoje nurodo visai kitus karininkus. O, kad tie „pasikartojantys“ liudijimai būtų skaitytojų įtaigesni, jie surašomi vienodais žodžiais, lyg, „vieno ir to paties tardytojo“ surašyti, nors tardymai labai skirtingu laiku ir skirtingose vietose atlikti. O patikrinus tuos liudijimus, **paaiškėjo, kad A. Rukšėno ar M. Pocius prifantazuoti tie vienodi liudininkų žodžiai yra ne tokie, nes kiekvienas liudininkas savais skirtingais žodžiais apie J. Krikštaponį tik Kaune pasakojo.**

Dar labiau šokiruoja tai, kad net 2007 m. pirmą kartą tame pačiame moksliniame žurnale pirmą kartą buvo apšmeižtas J. Krikštaponis, kai jo sesuo Veronika dar buvo gyva ir galima buvo pasiaiškinti su ja apie jos brolių. Tuo labiau, kad ji buvo kviesta į Seimą apdovanojimui ir iš jos buvo pasityčiota - apdovanojimas neįteiktas, net nepaaiškinus, priežasties. Juolab Lietuvos kariuomenės dienos proga tais pačiais 2007 m. buvo skelbtas kraštotyrininkės Audronės Astrauskaitės straipsnis XX-mame amžiuje buvo, o kraštotyrininko Romo Kauniečio leidyklos Vaga knygoje atsiminimai apie J. Krikštaponį minimi 1996 ir 2000 metais.

Tuo labiau, kad tais 2007 metų A. Rukšėno straipsnyje „įrodymui“ dėl J. Krikštaponio Rudensko žudynėse, pastabose nurodė tų liudininkų protokolus, kurie neigė jį Baltarusijoje buvus. Todėl iškyla klausimas, kas draudė A. Rukšėnui tuos liudijimus perskaityti? Apie tai čia PRIEDUOSE smulkiau pateikiu.

Taigi, *Mindaugo Pocius* surašyta Pažyma, buvo skirta Ukmergės savivaldybės žadėtam mokslinių konferencijų ciklui apie J. Krikštaponį, kur įvyko tik pirmoji 2021-12-02. Tačiau **kitas žadėtas konferencijas nutraukė 2022-02-24 prasidėjęs Ukrainoje karas, dėl kurio dabartis pasidarė svarbesnė, nei praeitis.** Todėl nebuvo sąlygų

atskleisti tos Pažymos trūkumų, kuri, kaip priklauso visoms pažymoms, [7 pav](#) matome normaliai pasirašytą:

[7 pav.](#): pati pabaiga M. Pocius pasirašytos Pažymos, kurioje savanorio statuso suteikimui norima mesti „kaltinimus“, neva, „Nežinant aukščiau išdėstytų faktų“, kurie čia žemiau paaiškės, kad tie „faktai“ yra išgalvoti, nes ne istorikams, o kriminalistams reikia tokius ginčytinas aplinkybes svarstyti dėl asmenybių.

Tačiau J. Krikštoniui panaikinti Atminimui skirtą istorinį "pagrindą" LGGRTC-as sukūrpė kažkokią „pažymą“, po kuria nėra jokio parašo - nėra visai jokio autorystės įvardinimo, kaip matome čia aukščiau [7 pav](#) N. Pocius rašytos Pažymos [7 pav](#) nuotraukoje matome. Taip, kad, jei M. Pocius rašyta Pažyma buvo rengta paskubomis, numatant visą eilę konferencijų ciklą, tai dėl klaidų joje kabinėtis kaip ir ne verta. Tačiau problemą turime su Didvyriui nepagrūsto Atminimo naikinimu ir todėl toliau tenka svarstyti jau ne Istorijos instituto, o kažkokią neaiškią LGGRTC-o **šios Pažymos TRŪKUMAMS, kurie čia žemiau numeruojami:**

- 1. Pats pirmasis ir svarbiausias trūkumas yra ne M. Pocius; iš didžiosios raidės rašytinos Pažymos, o nuo tos Pažymos aklai nuplagijuotos į neaiškų LGGRTC-o „dokumentą?“, skirtą šiam nagrinėjimam Didvyriui prie naikinti Atminimą, pridėto **PRIEDO**, taip vadintinos istorinės-archyvinės „pa ž y m o s“, rašytinos tik per kabutes, nes nėra jokios autorystės nurodytos - „dokumentas“ be jokių parašų ir neaišku, net kokios įstaigos sukurptas, kurio tikrą autorystę galima nustatyti tik per GOOGLE, kaip PLAGIATĄ, neištaisius pačias grubiausias M. Pocius klaidas, kurias jis atliko aklai nuplagijavęs nuo LGGRTC-o „istoriko?“ A. Rukšėno. O tąsai į tą LGGRTC-o „pažymą“ vėl atgal nusiplagijavo savo sukurptus sveiku protu nesuvokiamus absurdus, skelbtus 2007 m. ir 2011 m. apie Holokaustą lietuviškoje knygoje. Tačiau pagirtina ir SVEIKINTINA, jog jau angliško vertimo tokioje pačioje knygoje; š. m. Sausio 30 d. pristatytoje - tai knygai „sutiktuves?“ Žydų kultūros muziejuje**

surengtoje, kuri atspausdinta buvo net prieš 5 metus, - tų A. Rukšėno paistalų jau nėra ir Lietuva nebus kompromituojama pasaulyje iš Holokausto tyčiojimusi; su „tyrimu“, jį atlikinėjant bet kaip - net vaikams galimai pastebint tekste nepalyginamus „lyginimus išvadose“ atliktais, jei jiems pagal pedagogiško laipsniškumo amžiaus dėsnius galima būtų tuos baisumus nagrinėti. Taip, kad tais **absurdaus remiantis, naikintinas Atminimas dvigubam Didvyriui, ir nuo nacių nukentėjusiam, kuris net nebuvo Baltarusijoje, nes vietoje J. Krikštaponio, į Minską išvyko vyr. leitenantas Nikodemus Reikalas, sūnus Simono**, ir tai apie 1981 m. nustatė KGB - tai akivaizdžiai matosi KGB-istų sudarytame 2-osios kuopos Sąraše. Tas Sąrašas buvo sudarytas tam, kad tos kuopos narius persekioti, kaip labiausiai naudotus specialiosioms baudžiamosioms operacijoms. Hitlerininkai labiausiai žudynėms 2-ąją kuopą išnaudojo, nes joje nebuvo tikrojo vado. Todėl tos 2-iosios kuopos vadai nuolat kaitaliojosi - jų priskaičiuoti galima iki 7-ių; net iš kitų kuopų. O tų visų liudijimų nei A. Rukšėnas, ir, tuo labiau, nei M. Pocius net nematė - tai patvirtina išsigalvoti teiginiai. Ir jeigu M. Pocius savo Pažymoje to KGB-istų dokumento nerodė, tai Ukmergės mokslinių konferencijų ciklo 2021-12-02 pirmąją ir, kaip ne gaila, per paskutiniąją surengtą konferenciją teisės mokslų daktaras ir Asociacijos Atlanto sutarties Lietuvos bendrijos (LATA) pirmininkas Audrius SKAISTYS pranešime, kurį matote [8 pav.](#), pademonstravo tą KGB-istų įrodantį dokumentą, jog Baltarusijoje ne J. Krikštaponis, o N. Reikalas kuopos vadu buvo:

[8 pav.](#): teisės mokslų daktaras ir Asociacijos Atlanto sutarties Lietuvos bendrijos (LATA) pirmininkas Audrius SKAISTYS 2021-12-02 Ukmergės konferencijoje pademonstravo pagrindinius NKVD ir KGB J. Krikštaponį išteisinančius dokumentus, įrodančius, jog **J. Krikštaponio biografija suklaidota Nepriklausomos Lietuvos laike.**

Tačiau, nežiūrint tai, jog per konferenciją buvo pademonstruotas ne tik KGB-istų [2-osios kuopos Sąrašas](#), kur čia kairėje ([8 pav](#)) matome sudarytą, pasinaudojus 2/12 bataliono 1941-10-06 įsakymu Nr. 42-u, skirtu išvykai į Minską-Slucką-Borisovą.

Bet, dar pademonstravo ir minėtą NKVD generolo Piotro [Kapralovo raštelio svarbiausiąją ištrauką](#), apie J. Krikštaponio kalinimą Kauno kalėjime, dėl ko J. Krikštaponis į Minską negalėjo išvykti.

Deja, ta „mokslinė“ konferencija buvo surengta be reikalo, nes to KGB dokumento LGGRTC-as kažkodėl net visai nepaminėjo toje savo nuplagijuotoje „pažymoje“, įrodydama, kad Ukmergės konferencija buvo skirta tik visuomenės apgaudinėjimui, kaip ir ta „pažyma“, skirta ir Viešųjų objektų atitikčių ilgo pavadinimo Komisijai apgauti, kuri dėka apgavystės ir nubalsavo naikinti Didvyriui paminklą, nes toje „pažymoje“ po konferencijos nebuvo atliktos jokios korekcijos. (P.S.: todėl šį gėdingą momentą žymiu fiziologine gėdos spalva ir toliau „pažymos“ nagrinėjimą atlieku mažesniu šifru)

Taip, kad, jei nuplagijuota ši „pažyma“ be jokių taisymų, tai turėtų būti jau ir kaip dviguba atsakomybė už aplaidų darbą, kuris įrodomas, pirmiausiai dėl „išvados“ apie ASMENVARDĮ, tos „pažymos“ 2 psl. parašyta taip:

„galima daryti atsargią prielaidą, kad tikrasis J. Krikštaponio (Krištaponio) asmenvardis buvo Krištaponis. Galima prielaida, atgavus nepriklausomybę tikrasis asmenvardis Krištaponis dėl 2-ojo PPT bataliono, sovietiniuose ir partizanų dokumentuose pasitaikančių įvairių variacijų pradėtas klaidingai rašyti kaip Krikštaponis.“. Tai vienas iš pagrindinių įrodymų, jog „tyrimas“ buvo nekokybiškai atliktas, ignoruojant internetą ir ikimokyklinės žinias, kad pavardės tėvai suteikinėja, o taip pat, net neatsivertus pagrindinės J. Krikštaponio asmeninės-tarnybinės bylos, kurioje „kaip ant delno matosi, jog su ta pačia pavardės šaknyje K raide yra įrašai net karininko Juozo Krikštaponio pradžios tarnybos byloje:

[9 pav.](#): iš 1934 m. spalio (taip tada vadinosi tas mėnuo) mėnesio 12 d. J. Krikštaponio

Tarnybos lapo įrašas, kurį [VISA galima pamatyti](#)

PIRMIAUSIA:, yra Juozo Krikštaponio tėvų: knygnešio Jono Krikštaponio ir Mortos Smetonaitės (ji yra Antano Smetonos sesuo, kurio 150-mečio jubiliejų jau pernai paminėta) 1900 metų sausio mėnesio tada privalomąja rusų okupantės kalba bažnyčios 1-18 santuokos liudijimas¹, kur tėvo pavardės šaknyje yra aiškiai matoma raidė K²

ANTRA: su ta pačia K raide pavardės šaknyje yra plačiai internete publikuojamas ir paties Juozo Krikštaponio gimimo įrašas; kaip ištrauka iš Vadoklių bažnyčios gimimų metrikų knygos, įrašytas³ 1924 metais.

- 1 Juozo Krikštaponio tėvo *Jono Krikštaponio* ir *Mortos Smetonaitės* 1900 m. sausio mėnesio tada privalomąją rusų okupantės kalba bažnyčios 1-18 santuokos liudijimas, kurio vaizdo internetinis adresas yra <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/gagarino-nuzudymas/laiskai/tyrimai/luk-pirat/impul/falsifik/krikstaponio-tevu-sutuoktuvu.jp>
- 2 čia aukščiau santuokos liudijimo Juozo tėvo Jono Krikštaponio išdidintos pavardės vaizdas su jos šaknyje K raide ir to vaizdo internetinis adresas yra <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/gagarino-nuzudymas/laiskai/tyrimai/luk-pirat/impul/falsifik/kr-tevu-sutuot-pavarde.jpg>
- 3 Juozo Krikštaponio gimimo įrašas; kaip ištrauka iš Vadoklių bažnyčios gimimų metrikų knygos, įrašytas 1924 metais, kurio vaizdo internetinis adresas yra <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/gagarino-nuzudymas/laiskai/tyrimai/luk-pirat/impul/israsas-metriku-krikstoponio.jpg>

TREČIA: kad čia nieko dėta mūsų „nepriklausomybė“, kaip išsigalvojo M. Pocius, yra daugiau įrodymų, jog J. Krikštaponis buvo kaip tikras KriKštaponis, kas yra matoma taip:

Tarnybos lapas.

Jaun.leitenanto Krikštaponio Juozo
(laipsnis, pavardė ir vardas)

I. Laipsnis, pavardė, vardas ir tėvo vardas	Jaun.leit. Krikštaponis Juozas, Jono
---	--------------------------------------

10 pav.: čia įrodymas, kad istorikas M. Pocius nėra teisus dėl J. Krikštaponio asmenvardžio

Žinios

Apie jaunąjį leitenantą Krikštaponį Juozą
(laipsnis, pavardė ir vardas)

[stojus] | Lietuvos kariuomenė 1932 m. rugpjūčio mėn. 22 d.

1	Pavardė, vardas ir tėvo vardas	Krikštaponis Juozas, Jono
2	Kada ir kur gimęs	1912 m. kovo m. 14. Pielėnu kaimas, Taurinų valsč. Ukmergės apskr.

11 pav.: pagrindinis pirmasis Žinių lapas, po kurių dviejų lapų tęsinio J. Krikštaponis pasirašė ir tas parašas buvo ... pav bei ... pav. rodytas. Galima atsiversti VISA lapą ir pamatyti užduodamų klausimų tematiką.

KETVIRTA: Krikštaponis susigalvojo susit trumpinti pavardę vedybų metu su Kunigunda Sliesoraityte ir dėl to Antrajam pėstininkų D. L. K. Algirdo pulko vadui 1938-IV-22 rašo Raportą Nr. 1, kuriame prašo leidimo vesti ... Tame Raporte J. Krikštaponis pirmą kartą jau pasirašo kitu asmenvardžiu, viena raide sutrumpindamas savo pavardę į Krištaponį, kur tas Raportas, su mano užpieštu raudonu šauktuku atrodo taip:

12 pav.: vedybų metu, rašant Raportą leisti vesti p. Kunigundą Sliesoraitę, J. Krikštonis iš savo pavardės išmeta raidę K ir pasirašo, kai "Krištaponis"

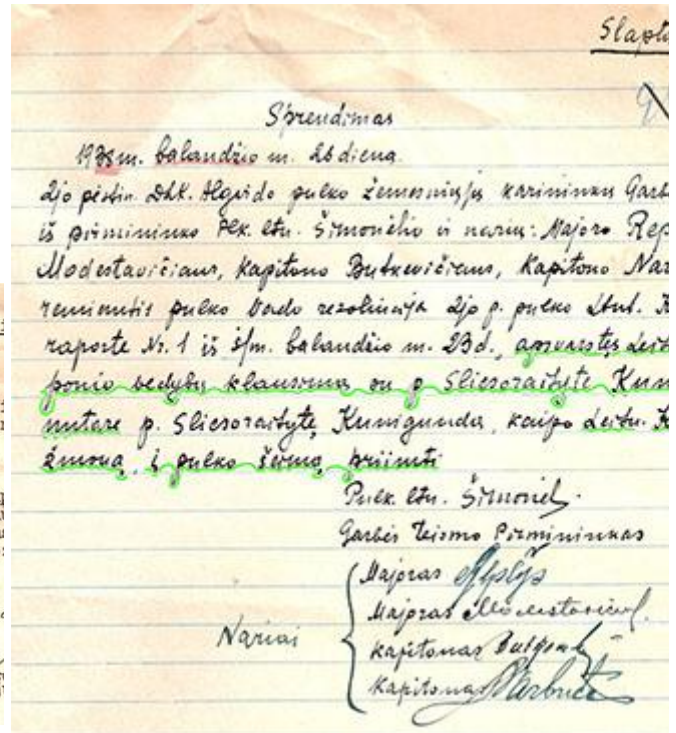

13 pav.: iki pavardės keitimo J. Krikštonis rašė su raide K šaknyje

14 pav.: padidintas naujo parašo pavyzdys

15 pav.: nuo 1938 m. spalio mėnesio 29 dienos MATOME J. Krikštaponį JAU TURINTĮ KITĄ PAVARDĘ - sutrumpintą be minėtos K raidės šaknyje. Galima manyti, kad taip norėjo jo žmona, nors ...? Detalesnei šio dokumento analizei galima ženkliai pasididinti ši unikaliu dokumentu, nuo kurio mūsų herojaus karjera prasideda jo dėdės vardo Karo mokykloje, pradedant pedagoginį darbą.

16 pav.: matome naują žmoną svarstant į PULKO ŠEIMĄ PRIIMTI. (P.S.: žalia spalva mano paryškinti momentai ir iš vyro pavardės išnykusi K raidė)

Aišku, kažkodėl Krikštaponiams ta pavardės šaknyje raidė K nepatiko. Tai kraštotyrininkei Audronei Astrauskaitei tikino Juozo sesuo Veronika. Tačiau NKVD tardymo protokoluose, vis tik tardytojai rašė Veronikos pavardę su raide K, nors ji pati protokoluose pasirašinėjo be tos raidės. Reik manyti, kad jos mergautines pavardės dokumentai galėjo būti parašyti, kaip ir jos tėvų bažnyčios santuokos. Taip, kad brolis Juozas, prieštaraujant M. Pociaus rašiniui žurnale Mokslas ir Gyvenimas, kad, neva, „Juozas geriau žinojo, kokia jo pavardė, pasirašinėdamas Krištaponis“, bet vis tik istorikas ir čia nėra teisus, nes Juozas iki vestuvių tarnyboje po dokumentais pasirašinėjo ir su raide, K, savo pavardės neiškraipydamas iki tol, kol nesusitrumpino

13	Nuolatinė gyvenamoji vieta.	Kaunas 1 Sodų g. vi 52
14	Artimiausių giminių adresas	Pusbroliu - Dirse Nguag. g. vi 13. puse - Brielcūnioni - Minder. ad. 6. d. d. d. - Prezidento g. vi 8; Dėdi - Linkau g. vi 2. Alch. 72.
15	Kurie dokumentai įrodo aukščiau nurodytų žinių tikrumą.	Gimnarijos baigimo akta. Tada, M. d. išduota Mariampolės Rgg. Jorū gimnarijos 1932 m. rugp. 22 d.

Parašas J. Krikštaponis

1934 m. spalio mėn. 1 d.

17 pav.: tikros J. Krikštaponio pavardės parašas, k

Gerokai vėliau, Veronikos tardymo protokoluose tardytojai nustojo rašyti raidę K. Galima manyti, kad gal pakeitė savo dokumentus. Man teko pas artimuosius domėtis, bet vaikai savo mamos mergautinės dokumentų nematė, o ant Veronikos ir Juozo tėvų kapo Lėno kapinėse šalia palaidotų žuvusių ir slapta palaidotų Partizanų, tėvų pavardė ant paminklo parašyta KRIŠTAPONIAI. Detaliau apie tų dokumentų nuotraukas galima susipažinti mano skyrelyje [„3-čioji tema: Aplaidžiausio „tyrimo“ įrodymu tapo sukurpta fantazija dėl asmenvardžio, ignoruojant svarbiausius archyve saugomus dokumentus“](#).

2. Toliau 3. psl. rašoma: „2-asis batalionas (1-oji, 2-oji ir 3-oji kuopos, štabas), vadovaujamas mjr. Antano Impulevičiaus, 1941 m. spalio 6 ir 8 d. iš Kauno išvyko į komandiruoję Baltarusijoje (...“ (Alfredas Rukšėnas, Kauno 2-asis pagalbinės policijos tarnybos batalionas ir gyventojų žudynės Baltarusijoje 1941 - 1943 m. (toliau – A. Rukšėnas, Kauno 2-asis...) Genocidas ir Rezistencija, Vilnius: LGGRTC, 2007, 2(22), p. 29; 2-ojo bataliono vado mjr. A. Impulevičiaus 1941 m. spalio 6 d. įsakymas Nr. 42, LCVA, f. R-1444, ap. 1, b. 3, 159 a. p.) Išvykimo 6-tos dienos data gali būti klaidinga, nes A. Impulevičiaus nurodytas įsakymas Nr. 42 parašytas labai keistoje būtojo kartinio laiko formoje, [konstatuojant faktą, kad batalionas „išvyko“](#), o ne įsakant išvykti ar panašiai. Panašu, kad istorikas M. Pocius gal, niekad nevažinėjo į komandiruotes ir gal, nematė, kaip turi atrodyti komandiruočių įsakymai? Skaitant įsakymą su konstatavimo faktu, kad „išvyko“, tame įsakyme nėra nurodyta kada išvyko. Yra nurodyta tik įsakymo parašymo vieta „Šančiai“ ir laikas spalio 6 dienos 5 val. rytas – tai tik įsakymo parašymo laikas ir vieta. Todėl panašu, jog majoras A. Impulevičius atvykęs į darbą, į Šančius, kur batalionas kareivinėse dislokavosi,

savo bataliono nerado ir todėl labai keistai parašo „įsakymą“, su konstatavimu, kad išvyko. Kad būtų išvykęs batalionas „keliom valandom anksčiau“ – tai nerealu, nes į tolimą kelionę naktį išvykti dar rudens laike - nėra patogu. Greičiausiai, galėjo išvykti spalio 5 d., tuo labiau, kad teko matyti tą dieną liudininkų parodymuose. Ypatingai tą dieną akcentavo vienas iš intelektualiausių liudininkų puskarininkis Edvardas Guoga, kuris dar patikslino apklausoje, kad TOKIOS DATOS NĖRA PAMIRŠTAMOS.

3. 4 psl. rašoma: „Atskirai aptartinas klausimas dėl duomenų, kurie rodo, kad 2-o bataliono 2-osios kuopos vado pareigas 1941 m. rudenį ėjo du asmenys: lt. Juozas Krištaponis (Krištaponis) ir lt. Nikodemas Reikalas.“ Čia **M. Pocius parašė neteisybę, nes per visus protokoluose minimus aptiktus liudininkus, teko priskaičiuoti, šiai 2-ajai kuopai vadovavusius, iki 7-ių karininkų; net iš kitų kuopų.** Tuo labiau, kad daugiausiai liudininkai mini kuopai vadovavusį V. Tamošiūną, kuris pažymose visai nėra minimas, nors daug liudininkų liudijo jį. Todėl toks **M. Pocius „teiginys“ įrodo, jog istorikas nematė nei mažiausios reikiamų protokolų dalies.** Tikriausiai, A. Rukšėnas nepateikė M. Pociui visų protokolų kopijų, kas yra labai nerealu, už ką M. Pocius prasarė moksliniame [žurnale, dėkodamas pirmajam už kopijas](#). Svarbiausia, kad **visų reikiamų kopijų atlikti net tik nerealu, bet ir net neįmanoma, nes jų yra labai didelis skaičius.**

4. 4 psl. rašoma; „2-ojo bataliono vado 1941 m. rugsėjo 4 d. rašte pasirašo 2-osios kuopos vadas „lt. Krištaponis“(LCVA, f. R-1444, ap.1, b. 2, l. 15).“. Čia **pats elementariausias įrodymas, jog M. Pocius net nematė to rašto, jį visai ne taip pavadindamas – tas raštas yra tikrai ne bataliono vado, ir net visai ne „raštu“ vadinasi.** Tuo labiau, kad M. Pocius, greičiausiai, net nebuvo Centriname valstybiniame (LCVA) archyve, nes prie R-1444 DOKUMENTŲ PANAUDOS LAPE NĖRA M. POCIAUS PARAŠO. Jei „istorikas“ naudojosi tik kolegos kopijomis atrinktomis, tai jau čia nėra jokio „mokslo“, kai galėjo kopijuotojas visų kopijų neatlikti ir tada gausis iškreiptas vaizdas. Ypatingai ten buvo vienas neryškusis **į vokiečių kalbą išverstas tas „raštu“ M. Pocius pavadintas, kaip tik griaua visą „J. Krištaponio Baltarusijoje“ išsigalvojimą.**

5. 4 psl. rašoma: „J. Krištaponį (Krištaponį) 1941 m. rudenį ėjus 2-osios kuopos vado pareigas mini trys skirtingu laiku apklausti buvę 2-ojo bataliono policininkai: 2-osios kuopos eilinis Stasys Rutkauskas (S. Rutkausko 1961 m. lapkričio 18 d. apklausos protokolas, LYA, f. K-1, ap. 58, b. b. 47386/3, t. 3, l. 337), 2-osios kuopos **jaunesnysis karininkas Martynas Kačiulis** (M. Kačiulio 1980 m. liepos 14 d. apklausos protokolas, LYA, f. K-1, ap. 46, b. 1159, l. 69) ir 3-osios kuopos vadas Juozas Ūselis (J. Ūselio 1962 m. sausio 26 d. apklausos protokolas, LYA, f. K-1, ap. 58, b. b. 47386/3, t. 3, l. 63).“ (**P.S.:**paryškinau, pabraukiau ir raudonas raides padariau tam, kad paaikškinti čia žemiau 11-toje pastaboje.)

. Toliau tame 4 psl. rašoma: „1941 m. spalio 6 d. į Baltarusiją išvykusių 2-ojo bataliono karininkų pilname sąraše 2-osios kuopos vadu įrašytas „lt. Juozas Krištaponis“, 1-osios kuopos vadu Zenonas Kemzūra ir 3-osios kuopos vadu Juozas Ūselis (2-ojo bataliono vado mjr. A. Impulevičiaus 1941 m. spalio 6 d. įsakymas Nr. 42, LCVA, f. R-1444, ap. 1, b. 3, l. 159 a.p.)“. Čia irgi panašu, kad M. Pocius šio dokumento nematė, nes jame apie tai, kas vadas, jokio atskiros „įrašo“ nėra. Kas yra vadas, tame sąraše, matosi tik karo specialistams, paprastai, kuopos vadą karininkų [sąraše parašant pirmuoju, o pavaduotoją antruoju](#). Todėl rašant pažymą, reiktų kitaip rašyti – rašyti, taip, kaip yra, o ne išsigalvojant.

7. Toliau čia pat 4 psl. rašoma: „Taip pat yra „kuopos vado lt. **Krištaponio**“ 1941 m. lapkričio

4 d. **raštas** 2-ojo bataliono vadui su autentišku J. Krikštaponio (Krištaponio) parašu (LCVA, f. R-1444, ap.1, b. 18, l. 398 a. p.) “ (P.S.:paryškinau ir pabraukiau aš). Čia ne tik akivaizdžiausias įrodymas, kad M. Pocius to „rašto“ nėra matęs. Tuo labiau, kad ČIA GAUNASI PATI DIDŽIAUSIA SKAITYTOJŲ IR SPECIALISTŲ APGAVYSTĖ, NUTEIKIANTI, KAD, J. KRIKŠTAPONIS, NEVA, NE KALĖJIME, o „Minske“ buvo, kai ten visai ne „raštas“ ir visai ne Krikštaponio rašytas. Ties čia ir yra pati didžiausia apgavystė, nes ten yra [ne „raštas“, o Raportas ir visai ne Krikštaponio](#). Nesinori tikėti, kad žiūrintysis į tą Raportą, nemokėtų perskaityti pavardės spausdinimo mašinėle parašytos. Tuo labiau, kad mane apgaudinėjo ir A. Rukšėnas, su gen. dir. dr. A. Bubnio parašu, aprašydamas, kad J. Krikštaponis „tapo artistu“, pradėjęs atlikinėti „tarpininko“ vaidmenį ir apie tai „pranešdamas“ bataliono vadui, lyg apie tai “negalima“ žodžiu pasakyti, būnant Minske, - būtina, dar „raštus“ kažkokius rašinėti, kad nutarė tapti artistu:

[.18 pav.:](#) labai unikalūs EZOPINĖS KALBOS STILIAUS parašymas Alfredo Rukšėno, arba savo akyse nemačiusio to 398 dokumento ir jam taip liepta rašyti, nors tas dokumentas visai ne taip atrodo, arba ...?
Be to, neva, „raštas Nr. 221 (Minskas)“ tokio užrašo nėra, nes pagal aprašą 398

Ta apgavystė kažkaip „sutampa“ su akivaizdžia ir A. Impulevičiaus apgavyste kaip ir GESTAP-ui apgauti, tik kitoje to melagingo Raporto pusėje J. Krikštaponis „tarpininkauja“ ne savam pavaldiniui - 3-čiosios kuopos vado Juozo Ūselio pavaduotojui, arba BENDRAVARDPAVARDŽIUI galimai išgalvotam, kur [J. Krikštaponis pasirašo, akivaizdžiai ne Minske, o greičiau Kauno kalėjime](#), nes prie parašo to, atseit, „tarpininkavimo“ registracija atlikta ne J. Krikštaponio ranka, o , greičiausiai, Raporto autoriaus, o nuo Raporto parašymo, i9ki A. Impulevičiaus 3-4 dienos gali byloti, kad per tiek pilnai užtenka suvažinėti iš Minsko iki Kauno kalėjimo ir atgal sugrįžti. ...

8. Toliau čia pat 5 psl. rašoma: „Aukščiau minėti ir kiti, su 2-uoju batalionu susiję dokumentai rodo, kad 1941 m. spalio – gruodžio mėnesiais ltn. Juozas Krikštaponis (Krištaponis) ir ltn. Nikodemas Reikalas galėjo pakaitom eiti 2-ojo bataliono 2-osios kuopos vado pareigas, todėl aktualu identifikuoti ltn. J. Krikštaponio (Krištaponio) vaidmenį konkrečiuose įvykiuose.“ Vėl ta pati nesąmonė rašoma, kaip ir 4-oje pastaboje rašoma, kaip ir čia aukščiau 3-čioje pastaboje, net nemačius visų liudininkų parodymų.
9. ... 6 psl. rašoma: „2-osios kuopos policininkai, vadovaujami 2-osios kuopos karininkų, pasmerktuosius sušaudė (A. Rukšėnas, Kauno 2-asis..., p. 31-32; M. Kačiulio 1980 07 14, E. Guogos 1982 02 24, B. Stimburio 1982 02 23 apklausų protokolai, LYA, f. K-1, ap. 46, b. 1159, l. 68 - 69, 217, 229; M. Kačiulio 1982 08 16, E. Guogos 1982 08 19 apklausos protokolai, LYA, ap. 46, b. 1160, l. 11, 18 -1 9, 98, 134 - 135; J. Plaščinskio 1981 02 19 tardymo protokolai, LYA, ap. 46, b. 1287, l. 24; J. Vuosaičio 1961 04 24 tardymo protokolai, LYA, ap. 58, b. 47386/3, t. 3, l. 278 – 279). . 2-ojo bataliono 2-osios kuopos policininkai 1941 m. spalio 10 d. sušaudė apie 70 žmonių, t. y. apie 23 proc. Rudensko žydų geto kalinių (jų buvo apie 300) ir taip prisidėjo prie visiško geto sunaikinimo (A. Rukšėnas, Kauno 2-asis..., p. 32; E. Guogos 1982 02 24, B. Stimburio 1982 02 23 tardymo protokolai, LYA, ap. 46, b. 1159, l. 217, 229; M. Kačiulio 1982 08 16, S. Gervino 1982 08 18 apklausos protokolai, LYA, ap. 46, b. 1160, l. 12, 66).“ (P.S.: paryškinau aš) Čia M. Pocius šioje vietoje kiek korektiškiau pasielgė, akiai nurašydamas nuo 2007 m. „G. ir R.“ žurnale A. Rukšėno aukščiausio lygio klastotės, po kurios čia aukščiau

nurodyti paryškinti liudininkai buvo pateikti po A. Rukšėno pastabos, kad, neva, Rudensko žudynėse „*Krištaponis liepė pasitraukti*“ ir po to M. Kačiulio išgalvoto „teiginio“ „įrodymui“ pakišo paryškintus liudininkus, aplanai, „Baltarusijoje Krištaponį“ neigiančius, kaip [Edvardo Guogos](#), kuris aiškiausiai buvo pasakęs, jog ***J. Krištaponis kuopos vadu buvo, kai batalionas Kaune*** dar buvo, o vėliau Baltarusijoje kuopos vadu jis nurodė Tamošiūną. Būtent, pastarąjį Rudensko žudynėse vadovaujantį nurodė čia pateiktasis [J. Vuosaitis](#), kuris pabrėžė, jog Tamošiūnas vadovavo net visam batalionui, nors šalia buvo ir A. Impulevičius. Galima manyti, kad pastarasis NKVD iškankintas ir nervais visai pagadintais, kaip buvo atradęs istorikas *Simonas Jazavita* knygoje „Kovok“, pirmosiose žudynėse galėjo būti visiškai pasimetęs ir todėl „gelbėjo“ jį tik būrio vadas Tamošiūnas. Tai, akivaizdu, jog Rudenske J. Krištaponio būti negalėjo, jei jo pavaduotojas V. Tamošiūnas labai reikšėsi. Dar svarbiau, jog ir [E. Guoga, gerai pažinojęs J. Krištaponį, Rudenske žudynėms vadovavusius nurodo leitenantus Juodį ir Marcišauską](#). Pastarąjį kuopos vadu nurodė ir čia pateiktasis Stimburys, kuris pažymėjo, kad pastarasis kaitaliojosi su Tamošiūnu kuopos vadovavime. Tuo labiau, kad čia aukščiau pateiktasis M. Kačiulis su 1982-08-16 Tarptautine Vilniuje apklausa, kaip tik paneigė apie Rudenske Krištaponį, pabrėždamas, kad buvo pakeisti vadai ir vietoje J. Krištaponio pateikė N. Reikalą. Pastarąjį M. Kačiulis rodė 1948 m. tardyme. Taip pat [Reikalą nurodinėjo ir čia aukščiau pateiktasis J. Gervinas](#), kuris žinojo Krištaponį buvusį tik pradžioje, - t. y. – Kaune vadovavusį. Taip, kad iš viso čia pateikto šio „buketo (puokštės)“ liudininkų aiškiausiai matosi, kad „**Krištaponis Baltarusijoje**“ būti ne kaip negalėjo. Taip, kad **reiktų čia atskirai aiškintis, kas tada A. Rukšėnui uždraudė atsiversti tuos jo paties nurodytu liudininkų parodymus?** Tą patį reiktų paklausti ir M. Pociaus.

10. 6 psl. rašoma: „Pažymėtina, kad ltn. J. Krištaponis (*Krištaponis*), kaip gaunantis priedą prie algos, 1941 m. spalio 9 d. minimas 2-ojo bataliono vado įsakyme (2-ojo bataliono vado mjr. A. Impulevičiaus 1941 m. spalio 9 d. įsakymas Nr. 43, LCVA, f. R-1444, ap.1, b. 3, l. 164). 2-ojo bataliono 2-osios kuopos vado ltn. J. Krištaponio (*Krištaponio*) dalyvavimą Rudensko miestelio žydų geto likvidavime liudija ...“ O, čia jau **M. Pocius atliko pačią klastingiausią manipuliaciją, nutylėdamas apie priedo prie atlyginimo paskirtį ir ją sutapatindamas su Rudenske įvykusiomis žudynėmis**. Mat, kai nėra nurodyta priedo prie algos paskirtis, ir čia pat pakištos žudynės, galima pamanyti, kad tai priedas „už ypatingą darbą“ (už žudynes) atliktą. O, kai nuvažiavus į LCVA archyvą ir pamačius [VEDUSIO vyro priedą](#), pasidaro aišku, kad tas priedas privalėjo būti mokamu ir J. Krištaponiui būnant kalėjime, kaip svetimos valstybės belaisviui, nes žmona be pragyvenimo lėšų palikta negali būti.

11. Čia pat 6-7 psl. rašoma: „... minimas 2-ojo bataliono vado įsakyme (2-ojo bataliono vado mjr. A. Impulevičiaus 1941 m. spalio 9 d. įsakymas Nr. 43, LCVA, f. R-1444, ap.1, b. 3, l. 164). 2-ojo bataliono 2-osios kuopos vado ltn. J. Krištaponio (*Krištaponio*) dalyvavimą Rudensko miestelio žydų geto likvidavime liudija buvusio 2-osios kuopos policininko [jaunesniojo karininko Martyno Kačiulio](#) parodymai. . M. Kačiulis 1980 m. liepos 14 d. apklausoje parodė: „Po kurio laiko, matyti, kas tai įsakė šaudyti suvarytus žvyrduobėse žmones, nes kuopos vadas leitenantas Krištaponis (koks - jo likimas nežinau), pradėjo varyti kareivius prie duobių šaudymui. Jis tada man ir kartu buvusiam mūsų būrio kareiviui Grigoniui (koks jo likimas – nežinau, „(P.S.: čia pabraukta, paryškinta ir paspalvinta mano, taip, kaip ir čia aukščiau 5-toje pastaboje) Vėl aukščiausio lygio M. Pociaus apgavystė SKAITYTOJAMS IR SPECIALISTAMS, BALSUOJANTIEMS UŽ J. KRIŠTAPONIUI ATMINIMO

NAIKINIMĄ, tik pradinį išsilavinimą turintį „liudininką“ M. Kačiulį paverčiant iš dar eilinio laipsnio neturinčio jaunojo kario, jį „paaukštinant“ net „karininku“, pavertus ir dar ne bet koku, o galinčiu turėti laipsnį net iki kapitono, kaip „jaunesniojo karininko“. Tuo labiau, kad ta apgavystė yra čia aukščiau 5-toje pastaboje, ir toks pasikartojanti gebelsinio pobūdžio įtaiga gali būti efektyvi, nes Karininko parodymai paprastai yra įtaingesni kompetencija, kaip negalinčio apsirikti. Dar svarbiau, kad lygiai tas pat buvo atlikta ir moksliniame žurnale, kas jau TURĖTŲ BŪTI ATMESTINA, kaip, neva, „spausdinimo klaida“, nes apsirikti ne tas raides rašant kelis kartus visuose variantuose neįmanoma. Tokia klaida gali būti, kai „istorikas“ NESKIRIA KARIO NUO KARININKO, kai skiria jau tai ikimokyklinio amžiaus berniukai. Todėl tokio „istoriko“ negalima prileisti prie karinių bylų. Tuo labiau, kad karininkus šioje istorijoje reikia žinoti atmintinai, kurie yra pateikti atskiru sąrašu. Be to, ten matome M. Kačiulį minintį „J. Grigonį“, su kuriuo kartu, neva, „atsisakė žudyti“, kai pats J. Grigonis apie Rudenską visai nemini – mini visai kitas žudynes. Tuo labiau, kad M. Kačiulis, apamai Rudenske negalėjo būti, nes iš Kauno į Minską jis išvykimą rodė 1980 m. po 5-ių dienų, kaip jau negalėjo suspėti. O jau 1982 m. išvykimo skirtumą padidina iki 8-ių dienų. Tai, tada Minske turėjo atsirasti jau po Rudenske įvykusių žudynių, net 2-3 dienų skirtume. Todėl REIKĖJO ATLIKTI PSICHOLOGINĘ-KRIMINOLOGINĘ ANALIZĘ ir pamatyti, kad M. Kačiulis buvo prokuratūros specialiuoju „liudytoju, kas iš stenogramos matosi, kai JAV teisininkai tai įtarė. Juolab. M. Kačiulis buvo komunistas-pogrindininkas ir ..., dėl ko jo „parodymus“ imti nebuvo galima.

12. 7 psl. rašoma: „*Komisija, tyrusi nacių nusikaltimus prieš karo belaisvių stovyklos Nr. 352 (miško stovykla, Minsko priemiestis) kalinius, 1944 m. liepos mėnesio akte konstatavo, kad 1941 m. spalio mėn. buvo surengta masinė karo belaisvių naikinimo operacija. Buvo sušaudyta daugiau nei 8 tūkst. miško stovyklos kalinių. Operacijoje dalyvavo ir 2-asis Pagalbinės policijos tarnybos batalionas* (A. Rukšėnas, Kauno 2-asis..., p. 33 - 37; ...“ Čia turėtų būti Miško stovykla, kaip Tikrinis daiktavardis. Tuo labiau, kad toje stovykloje masinių žudynių būti negalėjo, nes jos vyko Minsko miesto šiaurėje – ten nurodė ir liudininkas „[J. S. Rutkauskas, minėdamas Radijo gamyklą esančią Maskvos gatvėje](#)“, nuo kurios plentas į Maskvą. O Miško stovykla yra gerokai už Minsko į vakarus link Vilniaus. Tačiau, A. Rukšėnas, to liudininko parodymus apvertė „aukštylų kėjomis“ meluodamas, kad, neva, jis „Petruškevičių vnk. mini“, kas YRA LABAI GRUBUS MELAS, „cituoja“ dokumentą, kur rašomas jame visai kitaip. Ten A. Rukšėno straipsnyje daug kas panašu, kad autorius buvo gal girtas, rašydamas nesąmones? Todėl nuostabu, kad į angliško vertimo knygą tas jo straipsnis nebuvo įdėtas.

13. 7-8 psl. rašoma: „*Vokiečių 11-ojo rezervinės policijos bataliono operatyviniame pranešime teigiama, kad 1941 m. spalio 15 d. dvi lietuvių apsaugos dalių kuopos, vadovaujamos nuovados karininko, buvo pasiųstos į Minsko civilių belaisvių stovyklą ir sunaikino „625 komunistus“* (Masinės žudynės Lietuvoje, d. 1, sud. Boleslovas Baranauskas, E. Rozauskas, Vilnius: Mintis, 1965, p. 312). Šioje akcijoje dalyvavo 2-ojo bataliono 1-osios ir 2-osios kuopų policininkai. Buvęs 1-osios kuopos policininkas Stasys Arštikaitis parodė, kad 2-ojo bataliono policininkai automašinomis buvo nuvežti už Minską, kur buvo karo belaisvių stovykla. Pro stovyklos vartus vokiečiai išvarė didelę karo belaisvių koloną ... 1941 m. spalio 15 - 16 d. operacijos metu 2-ojo bataliono 1-osios ir 2-osios kuopos policininkai sušaudė 625 stovyklos Nr. 352 kalinius (A. Rukšėnas, Kauno 2-asis..., p. 33 - 37).“ Čia irgi parašytos absoliučios nesąmonės, akiai nurašytos iš minėto A. Rukšėno straipsnio, „lyginant“ NEPALYGINAMUS

DALYKUS, nes vokiečių žudynių ataskaitoje minimas Minsko CIVILIŲ belaisvių stovykloje aukos, o liudininkai liudija ne Minske, o už Minsko ne civilių, o KARO belaisvių stovyklą. Tokius „palyginimus“ nedarytų net pradinės klasės mokinys. Todėl panašu, kad buvo rašyta gal, girtame stovyje, dėl ko į anglų kalbos naują knygą tas skyrius neįdėtas?

- 14.** 8 psl. rašoma: „Vokiečių 11-ojo rezervinės policijos bataliono operatyvinio pranešimo duomenimis, 1941 m. spalio 18 d. viena apsaugos dalių kuopa sunaikino „1150 komunistų“ - Minsko civilių belaisvių stovyklos kalinių. Šio pranešimo duomenis iš dalies atitinka buvusio 2-ojo bataliono 2-osios kuopos policininko M. Kačiulio parodymai. Jis teigė, kad 1941 m. spalio mėn., po akcijos Rudenske, vieną ankstyvą rytą lietuvių policijos 2-ojo bataliono 2-osios kuopos policininkai iš kareivinių sunkvežimiais važiavo už Minsko, į sovietų karo belaisvių stovyklą. Čia vokiečiai iš barakų varė belaisvius, ...“ Čia irgi ta pati nesąmonė., „lyginant“ visai nepalyginamus dalykus? Tuo labiau, kad , apamai karo belaisvių stovykloje toks didelis kiekis „komunistų“ būti negali, nes stovykla yra ne „Dulag“ (ne karininkų), o Štalag (kareivių) ir logiškai gali būti ten tik komjaunuoliai. Tuo labiau, kad į minėtą Miško stovyklą Masiukovščinoje karo belaisviai buvo suvaryti PO FILTRACIJOS, kuri vyko liepos mėnesį Drozdu kaime (ten netoli yra A. Lukašenos vasarvietė, kuris ir tada buvo NKVD vasarvietė, kurioje galėjo GESTAP-as išnaudoti tą NKVD vasarvietę filtracijai (komunistų „politruk“-ų ir žydų su aukštuoju išsilavinimu, žinančių marksizmą, naikinimas. Per filtraciją buvo sunaikinta apie 20 tūkstančių aukų ir joms neseniai mokinių dėka buvo įrengtas memorialas, esantis šalia didelio karinio radijo centro dalinio ir Nadieždos Krupskajos vardo paukščių buvusio fabriko. Todėl A. Rukšėnui patartina naudotis internetu, per kurį galima išsistudijuoti visas masines žudynes, kad nereikėtų fantazuoti visiškų nesąmonių
- 15.** 8 psl. rašoma: „S. Kačiulis 1979 m. apklausoje teigė, kad sovietų karo belaisvių sušaudymo akcijoje, kai buvo sušaudytos trys jų kolonos (kiekvienoje po 400 asmenų), dalyvavo tik 2-oji kuopa. Taigi, S. Kačiulio teiginiai atitinka minėto vokiečių 11-ojo rezervinės policijos bataliono operatyvinio pranešimo duomenis apie nužudytųjų skaičių – apie 1200 žmonių. (A. Rukšėnas, Kauno 2-asis..., p. 34 - 35;“ (P.S.: paryškinau aš) ČIA VISIŠKA NESĄMONĖ-KLIEDESYS GIRTAME STOVYJE RAŠANT IR GIRTIEMS VIENAS NUO KITO AKLAI NURAŠANT, IR NET NEPAGALVOJUS, KAS RAŠOMA, nes **vokiečių pranešimo duomenys yra Minsko miesto civilių belaisvių stovyklos, o M. Kačiulio teiginiai apie už miesto esančios karo belaisvių stovyklos - visai kitokios ir kitur esančios, ir jokio "atitikimo" būti negali skirtingų-nepalyginamų objektų.** Nuostabu, kad į anglų kalbos knygą tos nesąmonės neįtrauktos!
- 16.** 9 psl. rašoma: „Apie 2-osios kuopos vado lt. Juozo Krikštonio (Krištonio) dalyvavimą Minsko karo belaisvių stovyklos Nr. 352 kalinių žudynėse liudija buvusių policininkų parodymai. Buvęs 2-osios kuopos policininkas Stasys Rutkauskas parodė, kad 1941 m. rudenį visas 2-asis batalionas išvyko į Minsko lagerį, kuris buvo Minsko priemiestyje....(Stasio Rutkausko **1961 m. lapkričio 18 d. apklausos** protokolas, LYA, f. K-I, ap. 58, b. b. 47386/3, t. 3, l. 337).“ (P.S.: paryškinau aš.) Čia minint Stasį Rutkauską, pagirtina, jog M. Pocius, bent, ištaisė liudininko vardą, nes A. Rukšėnas naudojo „Jono“ vardą, kurio tokio batalione nebuvo, nes jis buvo pabėgęs iš bataliono, ir kad vokiečiai jo nesurastų, buvo pasiėmęs savo mirusio brolio vardą. Todėl, mums, kraštotyrininkams buvo didelė mįslė, iš kur buvo A. Rukšėnas išpaišęs tokį „liudininką“, net nebuvusį batalione. O dėl minėto S. Rutkausko ir J. Krikštonio, tai galima manyti, kad S. Rutkauskui, kaip ir M. Kačiuliui, galėjo painiotis du labai panašūs N. Reikalas ir J.

Krikštaponis. Tuo labiau, kad J. Kačiulis po 32-jų metų susipainiojo tarp jam gerai žinomų dviejų karininkų, senatvėje, juos supainiojus ir tik Neringos restorane, pietaujant su JAV teisininkais, jam pavyko atmintyje atgaminti ir po pietų apklausoje pasitaisyti, ką aptikome tai tik mes-kraštotyrininkai stenogramoje, kurios istorikai net nenagrinėjo. O S. Rutkauskas, panašu, kad galėjo nematyti rugsėjo 25 d. J. Krikštaponio išėjimo atostogų 8-iom dienom, ir Tamošiūno 5-iom dienom. Todėl, panašu, kai N. Reikalas buvo priimtas ginklininku „kuopos vado teisėmis“, tai jis ir galėjo abu pakeisti kuopos vadovavime. Mat, S. Rutkausko tada batalione nebuvo, nes jis pridavinėjo savo parduotuvę, ir GALEJO VISAI NEŽINOTI, KAD KEITĖSI PANAŠŪS VIENAS Į KITĄ KARININKAI. Todėl J. Krikštaponiui į kuopą, gal, negrįžus (čia spėlionė), **labai natūraliai S. Rutkauskui N. Reikalas galėjo atrodyti kaip „Krištaponis“?** Ši hipotezė turi didelį pagrindą, nes S. Rutkauskas N. Reikalo nemini – bent, mes, kraštotyrininkai dar neradome tai. Be to, kadangi S. Rutkauskas buvo teistas už Partizaninę veiklą, tai, gal, galėjo žinoti, jog J. Krikštaponis yra žuvęs, ir gal, sąmoningai galėjo klaidinti tardytojus, kaip tai darė kuopų vadai J. Ūselis ir Zigmas Kemzūra, bandydami dalį kaltės permesti žuvusiajam savo kolegai. **(P.S.: paaiškėjo, kad S. Rutkauską galėjo pažinoti mano seneliai, mano tėvas ir teta, nes jis 1930-taisiais m. gyveno mano senelių kaimynystėje Italijos gatvėje, kur ant tvoros stulpelių garsiosios pelėdos skaito knygas, kurias vaikystėje buvau atkreipęs dėmesį. ☺Paminėjau tai kaip pavyzdį, kad galima tyrimus ir toliau atlikinėti, ieškant liudininkų prisiminimus)**

- 17.** 9 psl. rašoma: „Buvęs 2-ojo bataliono 3-iosios kuopos vadas kpt. Juozas Ūselis parodė, kad tuo metu, kai vyko karo belaisvių stovyklos Minsko priemiestyje naikavimo operacija, J. Krikštaponis (Krištaponis) vadovavo antrajai kuopai. Atkreiptinas dėmesys, kad J. Ūselio apklausoje taip pat **nebuvo klausama apie J. Krikštaponio (Krištaponio) veiklą, J. Ūselis jo pavardę pasakė tardytojo neprašomas, apibūdindamas įvykių eigą. Taip pat minėjo J. Krikštaponio (Krištaponio) padėjėjo Tamošiūno pavardę, tačiau kitų kuopos karininkų pavardžių, dalyvavusių akcijoje, neatsiminė**(Juozo Ūselio 1962 m. sausio 26 d. apklausos protokolas, LYA, f. K-1, ap. 58, b. b. 47386/3, t. 3, l. 63).“ **(P.S.: paryškinau ir pabraukiau aš.)** Čia M. Pocius su A. Rukšėnu vėl demonstruoja, kad labai mažai dokumentų matė. Kaip tik, J. Ūselis su Z. Kemzūra 1962 m. buvo nuteisti mirties nuosprendžiu ir Vilniuje iš karto sušaudyti. Taigi, J. Ūselio nuosprendyje buvo parašyta, jog jis būdamas 3-čiosios kuopos vadu, žudynėse vadovavo ir 2-ai kuopai. Todėl nereikia stebėtis, kad nori kalte pasidalinti su žuvusiu J. Krikštaponiu, kurį gerai turėjo žinoti, kad J. Krikštaponis žuvęs, nes J. Ūselis buvo Ukmergės Partizanų vadu, slapyvarde „Pakalnis“. Todėl nereikia stebėtis, kad J. Ūselis pavardės sako tardytojo neprašomas. Juolab, Tamošiūnas yra dingęs – KGB-istams jo likimas buvo nežinomas. Be to, neaišku, iš kur M. Pocius paėmė, jog Tamošiūnas buvo J. Krikštaponio padėjėjas? Kur taip dokumentuose parašyta? Čia ne „kabinuosi“, o tik, įdomumo dėlei klausi, nes žinome, jog Tamošiūnas yra PAVADUOTOJAS J. Krikštaponio ir juo gali būti pirmojo būrio vadas.

- 18.** 9 psl. rašoma: „Stasys Rutkauskas dar parodė: „1941 m. rudenį, tikslios datos neprisimenu, batalionas kartu su vokiečių batalionu traukiniu išvažiavo į Borisovą. Važiavo visas batalionas. Batalionui vadovavo Impulevičius, kuris kartu važiavo. Iš antros kuopos karininkų važiavo Krištaponis, Juodis, Tamošiūnas. Buvo karininkai ir iš kitų kuopų, kad jų pavardžių aš nežinau.[...]. Į Borisovą nuėjo vokiečių kareiviai, kurie suėmė Borisove apie 300 žmonių. ... Krištaponis kreipėsi į visus bataliono kareivius, pareikšdamas, kas nori savanoriais eiti šaudyti.

Atsirado tokių kareivių apie 30 žmonių, bet pavardžių jų neprisimenu, nes jie buvo iš įvairių kuopų. “, o 10 psl. rašoma: „Taigi, buvusių 2-osios kuopų policininkų parodymai liudija, kad lt. J. Krikštaponis (Krištaponis) vadovavo 2-ajai kuopai Rudensko žydų geto kalinių ir karo belaisvių stovyklos (Stalag) Nr. 352 kalinių žudynėse, o lt. N. Reikalas vadovavo 2-ajai kuopai Slucko, Klecko, Minsko ir Borisovo žydų getų kalinių žudynėse. Iš žinomų archyvinių dokumentų neaišku, kas vadovavo 2-ajai kuopai kitose žudymo akcijose (reikalingi papildomi tyrimai).“ Čia pabaigoje labai svarbus pastebėjimas apie būtinus papildomus tyrimus, be kurių, nieko netyrus, priimtas PA-2 sprendimas naikinti Atminimą netyrinėtam asmeniui. Tuo labiau, kad ir man LGGRTC-as yra parašęs asmeniškai, kad istorikams yra NERIMĄ kelianti žinia, bet apie ją man parašė, kad tos žinios neminės, nes reikalingi tyrimai. O, aš su kraštotyrininkais kaip tik ir atradau tą „istorikams?“ tik prastiems „nerimą keliančią“ Juozo Krikštaponio buvusios žmonos [Kunigundos Sliesoraitytės 1947 m. NKVD tardymo protokole](#) parašymą, jog J. KRIKŠTAPONIS BĖGO IŠ VOKIEČIŲ ARMIJOS IR SLAPSTĖSI Ukmergės RAJONE. Tą svarbią žinią tardytojui Kunigunda nurodė, jog ji tai sužinojo iš kažkokios ... , nes žmona su vyru negyveno, nes ji gyveno Vilniuje ir 1942 m. vasario mėnesyje savo skyrybų teisme Vilniuje jai J. Krikštaponis galėjo prisistatyti kaip, neva, jis „iš Minsko“, nes, logiškai suprantamai, su vokiečiais bendraujančiai žmonai pasigirti negalėjo, kad jis „slapstosi nuo vokiečių ir vengia pas juos jų tarnybos“ - . Tas [K. Sliesoraitytės bendravimas su vokiečiais paminėtas NKVD dokumente](#), su užduotimi tą bendravimą ištirti. Todėl, **LGGRTC-as, arba, tiesiog, Centru vadinama ta valstybinė įstaiga, ne kaip negali besislapstančiam nuo vokiečių PA-2 sprendimu naikinti Atminimą**, apie kurį NKVD-istų tardytojui K. Sliesoraitytė yra pasakiusi, kad jos buvęs vyras yra žuvęs, nepatikslingama, nuo ko. Taip, kad tas **tardytojo užrašytas nuo vokiečių armijos „bėgimo“ procesas rodo J. Krikštaponio neaiškus iš 2/12 bataliono traukimosi aplinkybes, galimai ilgai trunkančias su slapstymosi nuo vokiečių jau keliais istoriniais šaltiniais paminėtais kraštotyrininkų: Audronės Astrauskaitės žiniasklaidoje XX-o amžiaus laikraščio ir Romo Kauniečio apie Partizanus " leidinyje "Margi raštai" prisiminimuose**. Todėl kažkokių man Centro rašytų „*papildomų tyrimų*“ tyrimų nereikia - reikia istorikams tik internetu pasinaudoti. Tuo labiau, kad J. KRIKŠTAPONIO BUVIMĄ NAMUOSE NUO JO DEZERTYRAVIMO IŠ OKUPACINĖS RAUDONOSIOS ARMIJOS IKI JO Į GENEROLO PLECHAVIČIAUS VIETINĘ RINKTINĘ ĮSTOJIMĄ NURODO 1955 m. Pabaltijo karinės apygardos Karinio prokuroro justicijos patarėjas majoras Mamulinas, pažymėjęs, jog [po dezertyravimo J. Krikštaponis buvo namuose iki į Vietinę rinktinę įstojimo](#), iš kurio aišku, jog „Baltarusijoje J. Krikštaponis“ būti ne kaip negalėjo. O pastarojo dokumento „istorikai?“ nė nematė, nes publikacijose jų jis neminimas. Taip, kad **Atminimo naikinimas savavališkai pasitraukusiam nuo abiejų okupacinių kariuomenių yra nekokybiško „tyrinėjimo“ pasekmė**. Taip, kad tęsiant 18-tąją „pažymos“ pastebėjimą, S. Rutkausko paminėjimas, apie savanorius žydus šaudyti rinkimą, kurį galėjo tai atlikti N. Reikalas, kurį Rudenske pripažino M. Kačiulis, „Krištaponį“ atitaisęs į Reikalą. Tuo labiau, kad tam savanorių šaudyti keisto pavadinimo junginiui daug liudininkų vadovavusių nurodo *lt. Gecevičių*, kurio „istorikai?“ taip pat nemini, parodydami, kad nekokybiškai „tyrimą“ yra atlikę ir todėl M. Pociui ne aišku, kas konkrečiai kuopai kitose žudynėse vadovavo, kai mes-kraštotyrininkai esame dokumentuose aptikę iki 7-ių 2-osios kuopos vadų minimus, net iš kitų kuopų. Taip, kad ir ši aplinkybė

irodo, kad jokio „Baltarusijoje Krištaponio“ būti negalėjo, o S. Rutkausko ir M. Kačiulio paminėti savanorius žudynėms rinkti braižas yra labai panašus į N. Reikalo.

19. 10 psl.: rašoma: „1941 m. gruodžio 18 d. 2-ojo bataliono vadas mjr. A. Impulevičius parašu patvirtino, kad „lt. Juozas Krištaponis“, nuo 1941 m. rugpjūčio 1 d. ėjęs kuopos vado pareigas, „tinka būti pakeltas į kapitono laipsnį“ (2-ojo bataliono kuopos vado lt. Juozo Krištaponio 1941 m. gruodžio 1 d. pakėlimo kapitono laipsniu raštas, LCVA, f. R-1444, ap. 1, b. 3, l. 145). Paprastai laipsnis pakeliamas už gerą pavestų užduočių vykdymą ir nepriekaištingą tarnybą.“ KEISTA SKAITYTI KARO „specialisto“ TEIKIAMĄ „nuomonei išvadą“, KURIS KARIO NUO KARININKO NESKIRIA. Tuo labiau, rašo „nuomonei išvadą“, panašu, kad neskaitęs susektų Pakėlimų lapų segtuvo? Ar, apleičiamai, M. Pocius buvo LCVA archyve? Juolab, aš M. Pocius nemačiau, kad būtų pasirašęs tų archyvo dokumentų panaudos lape. Todėl galiu papildyti, jog A. Impulevičius visiems gruodžio 18 d. rašosi, pagal tradiciją prieš Kalėdas. Be to, M. Pocius bando gana grubokai klaidinti skaitytoją, nutylėdamas (nusišypsodamas) tai, kas J. Krištaponio Pakėlimo lape parašyta. Ten parašyti motyvai pakelti laipsniui – **didžiausias laipsniui pakelti motyvas yra karininko išsilavinimas**. Už gerą tarnybą rašoma paprastai pastaba neturintiems reikiamo išsilavinimo, kaip [Zigmui Kemzūrai](#), Deja, [J. Krištaponis iš visų karininkų išsiskiria](#) a aukštuoju universitetinio išsilavinimo pažymėjimu. Taip, kad išsilavinimui yra Pakėlimo lape skirta grafos, o tarnybos kokybei grafos net nėra numatomos, nes kokybė turi būti nepriekaištinga ir taip, be jokių konkursų. Be to, pagal sesers prisiminimus, brolis buvo gavęs kapitono laipsnį 1938 m. Istorikai neranda tai patvirtinančio dokumento. Galima manyti, kad kaip Prezidento sūnėnui, A. Smetonai pagal etiką, gal, nebuvo tiesiogiai patogų pasirašinėti? Gal buvo apeita, kad nebūtų priekaištų? Atrastas yra sąrašas, jog 1940 m. buvo reikalaujama kelti laipsnį. Bet tas sąrašas turėtų būti niekiniu, nes jo pavardė buvom keistai nepakeista, kur galima manyti, kad tai raštvedybos kokie nors kliuviniai buvo? Tuo labiau, kad po **okupacijos J. Krištaponio laipsnis dviejose vietose žymimas kaip vyr. leitenanto**, kuris galėjo būti Lietuvoje panaikintu ir sovietams atėjus, tas laipsnis atkurtas? (Klaustukas, nes čia tik spėliojau) Gal, tik naujai gautą kapitono laipsnį, sovietai negalėjo pervesti į vyr. leitenanto laipsnį? O tada, už ką jam pažemintas laipsnis batalione buvo? Gal, todėl motyvaciją galėjo neturėti? Juk, garsinęs Kariuomenę ir Lietuvą J. Krištaponis buvo, ir Fizinio lavinimo instruktoriumi buvo. Be to, kuopos vado pareigybė buvo kapitono laipsnio lygio? O vokiečiai negalėjo pedantiškai reikalauti pakelti laipsnio, norint iš kalėjimo išleisti? Be to, M. Pocius be reikalo žurnale dar fantazijų ta tema prikūrė. Juk tik J. Krištaponiui nėra įsakymo laipsniui pakelti. Visiems kitiems laipsniai pakelti. Tai, logiškai galvojant, **negalėjo net būti jokio įsakymo laipsniui pakelti, jei J. Krištaponis po kalėjimo negrįžo į batalioną ir to įsakymo J. Krištaponiui nebuvimas, kai kitiems laipsniai suteikiami įsakymais, taip pat patvirtina, kad J. Krištaponis Minske karinėje tarnyboje nebuvo.**

“

20. O čia šia paskutine pastaba REIKIA ATSKLEISTI PAČIĄ KLAIKIAUSIĄ M. Pocius Pažymos KLASTOTĘ dėl J. Krištaponio, neva, „demobilizacijos“, skirtą istorijos specialistams apgauti, prieš tai padėkojant 2014-12-19 LGRTC (A. Rukšėno) LR Gen. prokuratūros

atmestos „pažymos“ 3-čio psl. sąžiningiausiai prisipažinimui, kad **„Konkrečių žinių apie tai, kada 2-osios kuopos vadas lt. Juozas Krištaponis buvo paleistas iš tarnybos mjr. Antano Impulevičiaus batalione, nėra“**. Taigi, tolimesnės A. Rukšėno dėstymas, kad tarp pateiktų bataliono karininkų tarnybinių pareigų kaitą jų perkėlimus į tarnybą kitur, demobilizacijas įsakymuose J. Krištapnis nefigūruoja ir vis tiek jam visa ta išdėstyta „aplinkybė leidžia teigti, kad ... Juozas Krištaponis ėjo savas pareigas.“, teisiškai yra kaip ir niekinė. Juolab, A. Rukšėnas kaip ir sąmoningai ignoravo J. Krištaponio kalinimą Kauno kalėjime, paminėtą NKVD generolo Piotro Kapralovo ir J. Krištaponio sesers Veronikos Juodienės, kuri dar buvo pabrėžusi, jog brolis, grįžęs iš kalėjimo, dar ir slapstėsi nuo vokiečių. Tuo labiau, kad tas jo slapstymasis yra patvirtintas ir 1947 m. NKVD čia minėtame dokumente, A. Rukšėnui žinomame. Todėl LCVA fondo R-1444 dokumentuose J. Krištaponio į Minską, neva, „išvykimo“ paminėjimas yra bereikšmis, nes yra įrodymai, jog asmenų išvykimą niekas nekontroliavo, o vedusio vyro priedas prie atlyginimo ir projektas laipsniui pakelti galėjo būti rašomi ir J. Krištaponiui esant kalėjime, dėl kurio su GESTAP-u galėjo būti vykdomos derybos dėl kalinamojo sugrįžimo į tarnybą. Tai, kaip ir patvirtina, melagingas Raportas GESTAP-ui apgauti, dėl, neva, „susirgusio“ karininko, ... Nors A. Rukšėnas apie tai negalvojo, bet sveikintinas jo tolimesnis prisipažinimas, jog „Esama duomenų, kad 1942 m. rugsėjo 30 d. lt. K. Krištaponis buvo paleistas į atsargą iš 252-E bataliono (vadas mjr. Bronius Bajerčius.) Konkrečių žinių apie tai, kad lt. J. Krištaponis (Krištaponis) buvo priimtas į šį batalioną, nėra.“. Kaip matome, pastarasis sakinytis paneigia kažkokius „esamus duomenis“, nes NIEKAS NETURI TEISĖS PALEIDINĖTI Į ATSARGĄ SVETIMŲ - Į TARNYBĄ DAR NEPRIIMTŲ ASMENŲ. Tuo labiau, kad kai dabar prokuratūros paieškomas ir Rusijoje politinį prieglobstį pasiprašiusysis *Giedrius Gabrilavičius*, prieš dešimtmetį buvo suorganizavęs šmeižikiškus piketus prie J. Krištaponiui atminti akmenų. O tada; buvęs politinis kalinys ir Ukmergės LLKS pirmininkas *Zenonas Vašatkevičius* organizavo ekspediciją į Lėno-Užulėnio apylinkes. Ten dar pažinoję J. Krištaponį pamena buvusį tik namuose, kai buvo grįžęs iš kalėjimo ir pamena, kai jis išgelbėjo gyventojus nuo baudžiamosios operacijos. Todėl meras *Rolandas Janickas* nekreipė dėmesio į A. Rukšėno PRIELAUDŲ „pažymą“, nes PAGAL SVEIKĄ PROTĄ BESISLAPSTANTIŲ NUO VOKIEČIŲ KARINĖS TARNYBOS DEMOBILIZUOTI NIEKAS NETURĖJO TEISĖS. Tačiau ištikimiams J. Krištaponio gynėjams-ukmergiečiams dabar vėl sumaištį įvedė M. Pocius Pažymos 11 psl., o LGRTC-o plagiatu „pažymos“ 10 psl. parašymas toks: Kapitono J. Krištaponio (Krištaponio) tarnyba 2-ajame batalione pasibaigė 1942 m. pirmoje pusėje, arba perkelti jį į tarnybą 242-E batalione. J. Krištaponis (Krištaponis) 1942 m. rugsėjo 30 d. iš 252-E bataliono paleistas į atsargą (Lietuvos karininkai..., t. 4, p. 277; LCVA, f. 930, ap. 2 K, b. 255; LYA, f. K-8, ap. 2, b. 3). Visus sujaudino „demobilizacijos žiniai?“ pateiktos dokumentų signatūros, kurios ir buvo specialistams-istorikams kaip „neginčijamas įrodymas“ naikinti Didvyriui atminimą, nes, iš signatūrų specialistai matė, jog nurodoma tarnybinė byla ir kažkoks NKVD dokumentas, „patvirtinantis demobilizaciją“. Tačiau, mes-kraštotyrininkai šoką gavome, kai pagal nurodytą LCVA, f. 930, ap. 2 K, b. 255; signatūrą, buvo atnešta vieno iš pirmųjų Lietuvos karininkų [Vsevolodo Krylovo asmeninė byla](#), kai J. Krištaponiui buvo nuo 7 iki 17 metų, o pagal LYA, f. K-8, ap. 2, b. 3). signatūrą atnešė 1939 m. NKVD bylas, kuriose irgi apie būsimus

1942 metus jokių ateičiai išpranašautų „žinių“ būti negali. Tuo labiau, kad su pirmąją LCVA melaginga signatūra sugadinta ir garbinga Lietuvos karininkų enciklopedija-sąvadas, skirtas Lietuvos kariuomenės 100-mečiui.

Tai tiek.

Pagarbiai.

Vytenis Aleksandraitis

Jonava 2025-02-24

APIBENDRINIMUI

Siūlau [suklastotos ... biografijos koncepciją](#) su visomis nuorodomis į dokumentus